

הספרייה

#1 ברשימות רבי המכר

שלה - ה - NEW YORK TIMES - וה - USA TODAY

חכמת פיתיונות ומיליון יפואת

טסה ביילי

טסה ביילי

אכות פיתיונות
ומילים יפות

מאנגלית: אדלה חכמי

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

טסה ביילי
חכות פיתיונות ומילים יפות

Tessa Bailey
HOOK, LINE, AND SINKER

HOOK, LINE AND SINKER Copyright © 2021 by Tessa Bailey
All rights reserved
Hebrew language copyright © 2024 Ahavot 2018

עורכת: תמי בורשטיין
הגהות: נועה נתנאל
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2024 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

נרפס בישראל 2024

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2024

מסת"ב 978-965-7831-519 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

– לאחיות ולרופאים של המרכז הרפואי NYU
בייחוד בניין טיש, ברחוב 15 מערב, מנהטן

תודות

אין לי מושג אפילו איך להתחיל את התודות לספר הזה! הכתיבה שלו התעכבה מפני שלבעלי הייתה החוצפה לחלות ולבלות שלושה חודשים בטיפול נמרץ. אילולא קרה לנו נס וקיבלנו אותו חזרה, אני לא בטוחה שהספר הזה, או כל ספר אחר, היה נכתב אי פעם. אז מכל ליבי אני מודה לרפואה המודרנית, לרופאים, לאחיות, למדע, לחברים ולאמונה על שאפשרו לי לחזור למקום שבו אני יכולה לכתוב סיפור אהבה נוגע ללב ולברוח חזרה אל וסטפורט עם האנה ופוקס האהובים שלי.

תודה לכולם בפלורל פארק שבלונג איילנד על שהתלכדתם סביבי בשעת צרה. לא ידעתי מהי חברות, עד שמצאתי את עצמי בחצר האחורית שלי במזג אוויר של מינוס שתיים-עשרה מעלות, מוקפת חברים קפואים עד לשד עצמותיהם, מסכות על פניהם, נחושים להיות שם ולתמוך בי ולא משנה עד כמה לא נוח להם. במשך חודשים הם עשו מעל ומעבר. לעולם אכיר להם תודה.

תודה לקהילה הרומנטית, סופרים וקוראים כאחד, על ששלחתם לי אהבה ותמיכה ומתנות מנחמות. תודה לך, בעלי (למרבה המזל אתה בחיים!), על שבזכותך אני אוהבת סוגים רבים כל כך של מוזיקה

(אפילו, ואולי בעיקר, את מיט לוף), ועל טיפוח ההערכה שלי לאיסוף תקליטים. זה עזר לי מאוד לכתוב את האנה ולהבין עד כמה ספציפיים אפשר להיות בנוגע לתקליטי הוויניל. מעולם לא הנחתי את המשקה שלי על אחת מהעטיפות שלך – בייחוד לא על הפלויד. מבטיחה. תודה לך, העורכת שלי ניקול פישר, על שהבנת באמת את האווירה ואת החזון של סדרת האחיות בלינג'ר ועזרת לתת לה כל כך הרבה חיים. הספר הזה הוא האחד־עשר במספר שעשינו יחד, ואהבתי כל אחד ואחד מהמוצרים המוגמרים שעבדנו עליהם. תודה לכולם בספרי אבון, כולל מעצבי הכריכה, היח"צנים והגורואים של שיווק. אתם עושים את כל זה אפשרי.

ואחרון חביב, תודה לכל מי שהתאהב בסדרה הזו. היא נכתבה היישר מהלב, ולכבוד לי שהצטרפתם אליי למסע! לחיי כל המסעות הבאים.

פרומוז

15 בספטמבר

האנה (18:00): היי, פוקס?

פוקס (22:20): כן.

האנה (22:22): זו האנה. בלינגר? קיבלתי את מספר הטלפון שלך מברנדן.

פוקס (22:22): האנה. שיט. מצטער, הייתי עונה קודם.

האנה (22:23): לא, זה בסדר. זה מוזר שאני כותבת לך?

פוקס (22:23): לא מוזר בכלל, ג'ינג'ית. הגעת בשלום לאל'איי?

האנה (22:26): שלמה ובריאה. וכבר מתגעגעת לניחוח הדגים של וסטפורט (רק חצי בצחוק). בכל מקרה, רק רציתי להגיד תודה על התקליט של Fleetwood Mac שהשארתי לי ליד הדלת אצל אחותי. באמת שלא היית צריך.

פוקס (22:27): בכיף. ידעתי שאת רוצה אותו.

האנה (22:29): מה הסגיר אותי? הבכי ללא מעצורים שפרץ ממני כשעזבנו את התערוכה? הוא רמז לך? 🙄

פוקס (22:30): זה היה רמז דק 😊

האנה (22:38): נו, טוב. הלוואי שיכולת לשמוע אותו בעצמך. הוא קסום.

פוקס (22:42): אולי יום אחד.

האנה (22:43): אולי. תודה שוב.

פוקס (23:01): לא היית צריכה להוסיף את שם המשפחה שלך. יש רק האנה אחת.

האנה (23:02): סליחה, אבל אני לא יכולה להגיד אותו דבר עליך. אני מכירה כמה שקוראים להם פוקס. 🙄

3 באוקטובר

פוקס (16:03): היי, האנה.

האנה (16:15): היי, מה קורה?

פוקס (16:16): בדיוק עגנו אחרי שלושה ימים בחוץ.

פוקס (16:18): זה נשמע טיפשי, אבל את בסדר, נכון?

האנה (16:19): טוב, הפסיכולוג שלי מן הסתם יגיד שזה נתון לדיון. אבל גופנית כל החלקים נמצאים. למה?

פוקס (16:20): רק חלום מוזר. לא יודע... חלמתי שאת נעדרת. או אולי הלכת לאיבוד?

האנה (16:25): זה לא היה חלום. שלח מסוק. 🚁

פוקס (16:25): 😞

פוקס (16:26): דייגים לא מתעלמים מחלומות שהם חולמים בזמן שהם על המים. לפעמים זה שום דבר, ולפעמים תחושה מוקדמת.

האנה (16:30): אם מישהו אמור לדאוג

בחברות שלנו, זו אני. ראיתי את הסרט הסערה המושלמת.

פוקס (16:32): זה אומר שאני מארק וולברג בתרחיש הזה?

האנה (16:33): תלוי. איך אתה בתחמוני בוקסר לבנים?

פוקס (16:34): יותר טוב ממה שאת יכולה לדמיין, בייב.

פוקס (16:40): אז זו חברות?

האנה (16:45): כן. מתאים לך? כי הספינה הזו תכף מפליגה (משחקי מילים של דִיג, תזרום עם זה)

פוקס (16:48): אני... כן. אז אני יכול פשוט לכתוב לך מתי שבא לי?

האנה (16:50): כן.

פוקס (16:55): טוב, יופי.

האנה (16:56): טוב, יופי.

22 באוקטובר

פוקס (22:30): היי, ג'ינג'ית. מה את עושה?

האנה (22:33): היי. לא הרבה. איך יודעים
אם יש פנצ'ר?

פוקס (22:33): למה? מה קורה??

האנה (22:35): המכונית שלי עשתה רעש
מוזר, אז עצרתי בצד. אני יוצאת לבדוק
אם זה הגלגל.

פוקס (22:35): האנה, כבר אחרי עשר
בלילה. תישארי באוטו. **תנעלי את
הדלתות ותתקשרי לגרר.**

האנה (22:36): כן... אני לא אדע להגיד
להם איפה אני נמצאת. אחת מהמאפרות
בעבודה עשתה סיאנס אצלה בבית. יכול
להיות שאני בלוס פְּליז?

פוקס (22:37): את לא יודעת איפה את?

פוקס (22:38): זה החלום שלי. הוא
מתמשש. תחושה מוקדמת.

האנה (22:39): בחייר. אין סיכוי.

פוקס (22:40): את זו שהיית הרגע
בסיאנס, אין לך זכות להיות ספקנית.

האנה (22:41): אתה יודע מה? אתה
כנראה צודק.

פוקס (22:42): תאתרי את המיקום שלך בטלפון ותתקשרי לגרר.

פוקס (22:43): בבקשה?

האנה (22:45): אתה מגונן ככה על כל החברות שלך?

פוקס (22:48): את היחידה שיש לי.

האנה (22:49): בסדר. מתקשרת לגרר.

פוקס (22:49): 🙏

22 בנובמבר

האנה (00:36): אתה ער?

פוקס (00:37): לגמרי.

האנה (00:38): אתה לבד?

פוקס (00:38): כן, האנה. אני לבד.

האנה (00:40): בוא נשים באותו הזמן את 'Leaving on a Jet Plane', ונקשיב יחד.

פוקס (00:41): רגע. תני לי להוריד אותו.

האנה (00:42): אתה הורג אותי. 🙄

פוקס (00:42): סליחה, הטלפון שלי הוא לא אנציקלופדיה למוזיקה כמו זה שלך. למה דווקא השיר הזה?

האנה (00:44): לא יודעת. אני מתגעגעת לאחותי. וקצת מוצפת בגלל זה. ראית אותה בסביבה?

פוקס (00:45): ראיתי את השפתון שלה על הצווארון של ברנדן, זה נחשב?

האנה (00:47): בגלל זה אני מציקה לך ולא לה. אני לא רוצה לפוצץ להם את בועת האושר.

פוקס (00:48): את לא מציקה לי, ג'ינג'ית. אוקיי. מוכנה?

האנה (00:48): כן. קדימה.

פוקס (00:51): מדהים כמה השיר הזה יותר טוב ממה שזכרתי. למה אני לא שומע אותו כל הזמן?

האנה (00:52): עכשיו אתה יכול. נהדר, לא?

פוקס (00:53): ממש. תורי לבחור עכשיו?

האנה (00:55): אוו. אוקיי. מה ישך בשבילי, טווס?

פוקס (00:57): משהו כדי לשפר לך את מצב הרוח. יש לך את 'Scissor Sisters' בטלפון אנציקלופדיה הזה שלך?

האנה (00:58): הקלטה בסטודיו או הופעה חיה? כן לשניהם.

פוקס (00:59): אלוהים, הייתי צריך לדעת. תתחילי את 'I don't Feel Like Dancing' ...1...2...3

1 בינואר

פוקס (00:01): שנה טובה.

האנה (00:02): גם לך! מי ייתן שתהיה מלאת צביטות (של סרטנים).

פוקס (00:03): יש לך החלטות בנוגע לשנה החדשה? 😊

האנה (00:07): בדרך כלל הייתי אומרת לא. אבל אני רוצה לדחוף את עצמי ולהסתכן יותר השנה. להעז לצאת מאזור הנוחות שלי בעבודה, אתה יודע. דרך אגב, אל תעתיק ממני! אתה הגעת לקצה המכסה שלך בנוגע לסיכונים במקום העבודה.

פוקס (00:09): אז איך עוד יצבטו אותי?

האנה (00:10): במסעדה כמו כל אחד
נורמלי.

פוקס (00:10): אני תמיד מזמין סטייק.

האנה (00:11): זו אירוניה אמיתית.

5 בפברואר

פוקס (09:10): יורד פה גשם. תני לי
הצעה לשיר סגירי.

האנה (09:12): הממ. The National.
תתחיל ב־'Fake Empire'.

פוקס (09:14): סגור. יש לך
תוכניות לסופ"ש?

האנה (09:17): לא ממש. ההורים שלי
באָספן, אז יש לי את הבית לעצמי. יש
לי אותו לעצמי די הרבה לאחרונה. אני
ממשיכה לדמיין שפייפר תופיע ממש
בכל רגע מעבר לפינה במסכת פחם.

פוקס (09:18): נשים שמות פחם על
הפנים שלהן?

האנה (09:20): זה עוד כלום. יש גם משהו
שנקרא טיפול פנים חילוּזן.

פוקס (09:21): אלוהים. אני הולך להעמיד פנים שמעולם לא שמעתי את זה.

האנה (09:28): לך יש תוכניות בסופ"ש הזה? יוצא לסיאטל?

פוקס (09:35): זו תמיד אפשרות.

פוקס (09:36): אבל היום יום ההולדת של אימא שלי. יכול להיות שרק אסע להביא לה פרחים ולהגיד שלום.

האנה (09:38): אתה בן טוב. היא באה לפעמים לבקר אותך בווסטפורט?

פוקס (09:45): לא. היא לא.

פוקס (09:46): תודה על ההמלצות המוזיקליות, ג'ינג'ית. אכתוב לך אחר כך.

14 בפברואר

האנה (18:03): ולנטיין שמח! עושה משהו מיוחד?

פוקס (18:05): אלוהים, לא. מעדיף להעלות את עצמי באש.

פוקס (18:09): את עושה משהו מיוחד?

האנה (18:11): כן, אדוני. אני בדויט.

פוקס (18:11): עם מי??

האנה (18:15): עם עצמי. מקסימה ממש.
יכול להיות שאני האחת.

פוקס (18:16): תסגרי עם הבחורה מייד.
היא הסוג שמביאים הביתה לאימא.

פוקס (18:20): היית רוצה לצאת לדויט?
עם מישהו חוץ מעצמך?

האנה (18:23): לא יודעת. זה לא יהיה הכי
נורא? לצערי, הטיפוס שאני הולכת עליו
כנראה יגדיר את כל החג הזה כגימיק
מסחרי. או שיקנה לי ורדים מתים כייצוג
של הרוע בתרבות הצריכה.

פוקס (18:26): זה טיפוס די ספציפי. את מדברת
על הקראש שלך על הבמאי? סרגיי, נכון?

האנה (18:28): כן. אחותי אוהבת לצחוק
עליו שאני נמשכת רק לאומנים רעבים.

פוקס (18:29): את אוהבת אותם אפלים
ודרמטיים, נכון?

האנה (18:29): תיזהר! אתה עוד תגרום לי
לאורגזמה.

פוקס (18:30): אם זו הייתה התוכנית, בייב, כבר היו לך שתיים.

פוקס (18:33): שיט, האנה. סליחה. לא הייתי צריך להגיד את זה.

האנה (18:34): לא, אני התחלתי עם זה קודם. תאשים את כוס היין האחת ששתיתי. #משקלנוצה 🙄

פוקס (18:40): חוץ מאפל ודרמטי... מה עוד יהפוך גבר לטיפוס שלך? איך בסופו שלך דבר תחליטי שגבר מסוים הוא האחד?

האנה (18:43): אני חושבת... שאם זה יהיה מישהו שיוכל למצוא סיבה לצחוק איתי ביום הכי גרוע.

פוקס (18:44): זה נשמע בדיוק ההפך מהטיפוס שלך.

האנה (18:45): כן, נכון? זה בטח היין.

האנה (18:48): וכמובן, חייבת להיות לו ארונות מלאה תקליטים ומשהו להקשיב להם בו.

פוקס (18:51): ברור.

28 בפברואר

פוקס (19:15): איך עבר היום שלך?

האנה (19:17): בתחושה שמזכירה את השיר של טרייסי צ'פמן 'A fast car'.

פוקס (19:18): כאילו... נוסטלגית?

האנה (19:20): כן. קצת עצובה. אני חושבת שאולי אני מתגעגעת ללוסטפורט?

פוקס (19:20): אז בואי.

פוקס (19:23): אם את רוצה.

האנה (19:25): הלוואי! בדיוק התחלנו ללהק לסרט חדש. לא זמן טוב כל כך.

פוקס (19:27): עמדת בהחלטה שלך מתחילת השנה? לקחת יותר סיכונים בעבודה?

האנה (19:28): עוד לא. אבל מתקדמת לקראת.

האנה (19:29): באמת. עודדדד שנייה זה קורה (ששש...).

פוקס (19:32): אני רוצה להזכיר לך שכשנפגשנו בפעם הראשונה, התעמת עם קפטן של ספינה שהוא כפול ממך בגודל, והיית מוכנה לקרוע אותו לגזרים כי הוא צעק על אחותך. את קשוחה. 🤖

האנה (19:35): תודה על התזכורת. בסוף אעשה את זה. אני מניחה שזה רק... תסמונת המתחזה. כאילו, מה גורם לי לחשוב שיש לי את הכישורים המתאימים לעשות פסקול לסרט?

פוקס (19:37): אני מבין בעניין תסמונת המתחזה.

האנה (19:37): כן?

פוקס (19:38): אם רק היית יכולה לשמוע אותי צחק.

האנה (19:39): אני... הלוואי שיכולתי לשמוע אותך צחק.

פוקס (19:40): כן, גם לי לא היה אכפת לשמוע את הצחוק שלך.

האנה (19:45): איך היה היום שלך, טווס?

פוקס (19:47): עבדתי על הספינה עם סנדרס, אז מלא מוזיקה של ספרינגסטין.

האנה (19:49): 'Blue Collar Boys'
'Making Money!'

'Sweating in Jeans!' 'Bandanas in
 'Pockets!'

פוקס (19:50): ממש כאילו היית שם
איתנו.

8 במרץ

האנה (08:45): היי, אתה בטח על
הספינה.

האנה (08:46): מקווה שאתה שומר על
עצמך.

האנה (09:02): כשאתה על המים ולא
יכול לכתוב בחזרה, זה מורגש.

האנה (09:03): החוסר שלך.

האנה (09:10): אז אני שמחה שאנחנו
חברים. זה כל מה שאני מנסה להגיד
בצורה קצת מביכה.

האנה (09:18): אם תחלום עליי הפעם,
נסה לחלום שאני יכולה לעוף, או להפוך
לבלתי נראית. או שהחברה הכי טובה
שלי היא שר. זה הרבה יותר מגניב

מפנצ'ר.

האנה (09:19): לא שאני מניחה שאתה חולם עליו בדרך כלל.

האנה (09:26): אני לא חולמת עליך לעיתים קרובות כל כך, כמובן. אז.

האנה (09:39): בכל מקרה, נדבר בקרוב!

פרק ראשון

מאז ומעולם הייתה האנה בלינג'ר שחקנית משנה יותר מאשר שחקנית ראשית. המעוררת. אילו חייתה באנגליה בתחילת המאה התשע-עשרה, בוודאי הייתה בתפקיד הסגן בכל דו-קרב, אך לעולם לא מי שמחזיקה באקדח. הבחנה זו הייתה ברורה לה יותר מאי פעם לאחר שצפתה במבחן הכר של מישהי בעלת מאפיינים ברורים של דמות ראשית, ששיחקה והחצינה רגשות כאילו חייה תלויים בזה.

ידיה של האנה נעלמו אל תוך שרוולי הסוּוט־שירט שלה כמו זוג צבים המתכנסים לתוך שריונם, אצבעותיה המוסתרות התעקלו סביב הלוח שהחזיקה על ברכיה. הינה זה בא. הגרנד פינֶלָה. בצידו השני של אולפן ההפקה של 'סטורם בורן' קרא השחקן הראשי שלהם את הסצנה עם המועמדת האחרונה לאותו היום. החל משמונה בבוקר עברו באולפן כמו בדלת מסתובבת צעירות תמימות פעורות עיניים ומלאות תקווה, והיה ברור כמובן מראש שלאף אחת מהן לא תהיה שום כימיה עם כריסטיאן עד שהאנה כבר תהיה מורעבת לגמרי וטעם של קפה מעופש בפיה.

כאלה הם חייה של עוזרת הפקה.

"שכחת לסמוך עליי," לחשה הג'ינג'ית בקול שבור, ודמעוּתיה יצרו שבילים של מסקרה במורד לחייה. אין מה להגיד, הבחורה הייתה מצוינת. שלא כדרכו, אפילו סרגיי, התסריטאי והבמאי של הפרויקט, נשבה בקסמה. הוא ישב כשרגליו משוכלות, קרסולו מתנועע הלוך ושוב ובין שפתיו המלאות והמושלמות קצה משקפיו. זו הייתה תנוחת ה"אני מתרשם" שלו. אחרי שנתיים של עבודה כעוזרת ההפקה שלו – וטיפוח התאהבות חד־צדדית באיש – הכירה האנה את שפת גופו ואת סימניו. הג'ינג'ית ללא ספק יכלה לסמוך על כך שתקבל את התפקיד בגלורי דיזו.

סרגיי פנה אל האנה, שישבה מכווצת מקור בפינת חדר הישיבות הקפוא, וזקף גבה שחורה ונרגשת. רגע הניצחון המשותף היה מפתיע כל כך עד שהלוח החליק מברכיה ונפל ברעש על הרצפה. היא שלחה את ידה אל הלוח במבוכה, אך מכיוון שלא רצתה להפסיד את הרגע עם הבמאי, הרימה את אגודלה לעברו בעודה מתקפלת כולה ומתכופפת להרים את הלוח. רק אז נזכרה שאגודליה לכודים בתוך שרוול הסוּטְשִירט. המחווה שנוצרה הייתה אפוא מזוּדה, דמוית כוכב ים, אך בכל מקרה הוא כבר הסתובב חזרה ופספס. ראש כרוב שכמוך.

האנה החזירה את הלוח לברכיה והעמידה פנים שהיא כותבת הערות חשובות מאוד. תודה לאל שהיה חשוך בירכתי הסטודיו. איש לא יכול היה לראות את הצבע האדום כעגבנייה ששטף את צווארה כמו נחשול.

"סוף סצנה!" קרא סרגיי, קם משולחן המפיקים הפונה אל אזור מבחני הכר והחל למחוא כפיים באיטיות.

"יוצא מן הכלל. פשוט יוצא מן הכלל."

מקסין, הג'ינג'ית, קרנה בשעה שניסתה לנגב את טיפות המסקרה בשולי חולצת הטישירט השחורה שלה. "אוי, וואו. תודה."

"הרגשתי שזה בסדר," נאנח כריסטיאן וסימן להאנה להביא לו את הקפה הקר שלו.

זומנת.

היא קמה מכיסאה, הניחה את הלוח, הוציאה את המשקה של השחקן מהמקרר הקטן שעמד ליד הקיר, והביאה אותו אליו. היא הושיטה לו את הכוס התרמית המתכתית, אך הוא לא עשה שום תנועה לקחת אותה. היא חרקה שיניים והגישה את הקשית אל שפתיו. הייתה לו החוצפה להסתכל בעיניה בעודו מוצץ את המשקה ברעש, והיא החזירה לו מבט קפוא.

זה מה שרצית.

עבודה רגילה שתאפשר לה להרוויח כסף ולא להסתמך על המיליונים הרבים שהיו לאביה החורג בבנק. אילו השחילה באותו רגע לשיחה את שם משפחתה, היה כריסטיאן עם הלגימות הרועשות שלו יורק את הקפה הקר. אבל מלבד סרגיי אף אחד לא ידע שהאנה היא בתו של המפיק האגדי, וכך היא רצתה לשמור זאת.

בתו החורגת, היא תיקנה את עצמה בראשה.

הבחנה שמעולם לא הייתה טורחת לעשות לפני הקיץ האחרון.

האם הנסיעה הזו לווסטפורט לפני שישה חודשים באמת קרתה? השבועות שבהם התגוררה מעל הבר בצפון מערב האוקיינוס השקט, ושיקמה ושיפצה אותו באהבה עם אחותה, כמחווה לאביהן הביולוגי, נראו כמו חלום מעורפל. חלום שהתקשתה להתנער ממנו. הוא הבלח בתודעתה כמו צלליות דולפינים מרצדות בין הגלים הגבוהים, וגרם לה לתחושת געגוע בזמנים המוזרים ביותר. למשל עכשיו, כשכריסטיאן פער את עיניו המהממות וסימן לה שהוא מוכן להסרת הקשית.

"תודה," הוא רטן, "עכשיו אצטרך להשתין."

"תסתכל על הצד החיובי," מלמלה האנה, כדי לא להפריע לסרגיי

המשתפך. "יש מראות בחדר השירותים. הדבר האהוב עליך."

כריסטיאן נחר, וצד אחד של פיו התרומם בעוינות. "אלוהים, את

כזאת כלבה. אני מת עלייך."

"זה מה שאתה אומר לעצמך במראה?"

הם החליפו ביניהם מבטים נוקבים.

"אני חושב שאני מדבר בשם צוות ההפקה כשאני אומר שמצאנו

את לארק שלנו," אמר סרגיי וצעד מסביב לשולחן כדי לנשק את

לחייה של השחקנית הנרגשת. "תהיי פנויה להתחיל בצילומים בסוף מרץ?" שאל ובלי לחכות לתשובתה של הבחורה הצמיד את אגרופו למצחו. "אני חושב עכשיו על מקום שונה לגמרי לצילומים. ברור לי מעל לכל ספק שהאנרגיה שכריסטיאן ומקסין מייצרים יחד לא תעבוד על הרקע של לוס אנג'לס. היא כל כך ארצית. מקורית. הם ליטשו את הקצוות זה של זה. אנחנו צריכים מקום רך יותר. הזוויות החדות של אל-איי יהיו רק מכשול שיעכב אותם."

האנה נעצרה בדממה והתבוננה בשולחן המפיקים. הם החליפו ביניהם מבטים עצבניים. מזג אומנותי הוא דבר אמיתי – וסרגיי נטה לתהפוכות יותר מרבים אחרים. פעם הכריח את כל הצוות על הסט לעטות כיסויי עיניים כדי שעצם הצפייה בסצנה לא תביא לאוברן קסמה. כל זוג עיניים חושף רובד נוסף של מסתורין! אבל המזג הזה היה אחת הסיבות העיקריות לכך שהאנה נמשכה אל הבמאי. הוא ניזון מתוהו ובוהו, נכנע לגחמות היצירתיות. הוא האמין בבחירותיו ולא בזבז זמן בהקשבה למתנגדים.

הוא ללא ספק עשוי מחומרים של שחקן ראשי.

היא תהתה איזו מן הרגשה זו להיות הכוכב בסרט של חייד. האנה הייתה הכינור השני זמן רב כל כך עד שכבר הייתה לה דלקת מפרקים באצבעותיה. פייפר אחותה אהבה עוד מילדות את אור הזרקורים, ואילו היא תמיד הרגישה בנוח לחכות מאחורי הקלעים ולצפות מראש את הסימן שיורה לה לעלות לבמה בתפקיד שחקנית המשנה הטובה ביותר, ואפילו שילמה דמי ערבות יותר מפעם אחת. בתפקיד הזה הצטיינה. לחזק את הגיבורה בנקודת השפל שלה, להתערב ולהגן על השחקנית הראשית כשצריך, לומר את הדבר הנכון בשיחה חשובה מלב אל לב.

שחקניות משנה לא רצו תהילה, או לא היו זקוקות לה. הן הסתפקו בכך שתמכו בדמות הראשית, שהיו חיוניות במשימתן. גם האנה הייתה מרוצה בתפקיד הזה, לא?

זיכרון חלחל פנימה ללא הסכמתה.

זיכרון שמסיבה כלשהי גרם לה לעצבנות.

כנס תקליטי הוויניל בסיאטל שישה חודשים קודם לכן. באותו אחר הצהריים היא הייתה דמות ראשית. היא ביקרה בתצוגת התקליטים עם פוקס ת'ורנטון, דייג סרטנים ושובר לבבות ידוע. העולם איכשהו התפוגג סביבם כשעמדו כתף אל כתף וחלקו אוזניות והקשיבו ל-"Sings Silver".

אירוע חריג.

הצלחה מקרית.

האנה, שהייתה חסרת המנוחה – מן הסתם בגלל תשע כוסות הקפה השחור ששתתה במהלך היום – החזירה את המשקה של כריסטיאן למקרר וחיכתה בצד לראות איזה תיק סרגיי יפיל על הצוות. למען האמת, היא אהבה את התפניות שלו, גם אם אף אחד אחר לא. אי אפשר היה לעצור את דמיונו הסוער. זה היה מעורר קנאה. זה היה לוהט.

הבחור הזה היה ללא ספק הטיפוס שלה.

אלא שהיא לא הייתה הטיפוס שלו, אם לשפוט על פי השנתיים האחרונות.

"למה אתה מתכוון כשאתה אומר שאתה לא חושב שלוס אנג'לס מתאימה להיות רקע?" שאל אחד המפיקים, "יש לנו כבר את כל האישורים."

"האם אני היחידי שראיתי את העומק המטפורי של הגשם היורד בסצנה הזו? את המלנכוליה השקטה הנפרשת סביבם?" מי לא ירצה לצאת עם גבר שזורק בחופשיות מילים כאלה בלי להניד עפעף? "אנחנו לא יכולים להציב מולם את הגולמיות הגסה של לוס אנג'לס. זה יטביע אותם. אנחנו צריכים לתת לניואנס לשגשג. אנחנו צריכים לתת לו חמצן ומרחב ואור שמש."

"בדיוק אמרת שאתה רוצה לתת לו גשם," ציין המפיק ביובש.

סרגיי צחק באופן שבו אומנים צוחקים כשמישהו סתום מכדי להבין את החזון שלהם. "צמח זקוק לשמש ולמים כדי לצמוח, לא?" התסכול שלו הדגיש את מבטאו הרוסי, שלרוב היה קל למדי. "אנחנו צריכים מקום מעודן יותר לצילומים. מקום שיאפשר לפוקס להיות

על השחקנים. "לְטָרִיס, האחראית למצוא את אתרי הצילום, הרימה את ידה לאט. "כמו... אגם טולוקה?"
 "לא! מחוץ ללוס אנג'לס. דמייני –"

"אני מכירה מקום," אמרה האנה בלי לחשוב. פיה זו, והמילים שלה פשוט נתלו באוויר כמו בועת דיבור בקומיקס שמאוחר מדי לפוצץ. כולם הסתובבו יחד והסתכלו עליה. לא בדיוק מצב ששחקנית משנה נמצאת בו בדרך כלל, אם כי לשם שינוי היה נחמד לזכות במבטו של סרגיי ליותר מכמה שניות חמקמקות. דווקא אז נזכרה האנה בתשומת ליבו המלאה של מישוהו אחר. מישוהו שלעיתים הצליח לפענח את מצבי רוחה רק מהודעות טקסט.

אז כרי לחסום את המחשבה חסרת התועלת הזו, פלטה: "בקיץ שעבר ביליתי זמן קצר בושינגטון. בעיירת דייגים קטנה בשם וסטפורט." היא העלתה זאת משתי סיבות בלבד: כי רצתה לתמוך ברעיונו של סרגיי ואולי לזכות באחד מחיוכיו החמקמקים, וכי אולי, במסווה של עבודה, תוכל להגניב נסיעה לראות את אחותה. אם לא מביאים בחשבון את הביקור הקצר של פייפר ושל ארוסה ברנדן בחג המולד, היא ראתה אותם רק פעם אחת בששת החודשים האחרונים. הגעגוע אליהם היה סוג של כאב תמידי בבטנה.

"כפר דייגים," אמר סרגיי בהרהור כשהוא משפשף את סנטרו ומתחיל להתהלך הלוך ושוב, משכתב את התסריט בראשו. "ספרי לי עוד."

"טוב." האנה הוציאה את ידיה מתוך השרוולים. לא משווקים רעיון לכמאי גאון, לאחראית אתרים ולפאנל שלם של מפיקים כשהידיים חבויות בסווטשירט של אוניברסיטת לוס אנג'לס. גם ככה היא קיללה את עצמה על החלטתה לדחוס הבוקר את שערה הבהיר לתוך כובע בייסבול. עדיף לא לחזק את תדמית האחוז הצעירה. "המקום עגמומי וערפילי, וממש על המים. רוב התושבים מתגוררים שם מיום שנולדו, והם מאוד, אממ" – מקובעים בדרכם, לא מסבירי פנים, נפלאים, מגוננים – "מכווני שגרה. דיג הוא מקור המחיה שלהם, ואני מניחה שאפשר להגיד שיש שם איזו מלנכוליה באוויר. על הדייגים שאברו."

כמו אביה, הנרי קרוס.

כדי להמשיך נאלצה האנה לדחוף מטה את הגוש בגרונה. "זו עיירה משונה, כובשת. יש בה תחושה של משהו בלוי וישן. זה כאילו" – היא עצמה את עיניה וחיפשה בקטלוג המוזיקה המנטלי שלה – "אתם מכירים את הלהקה Skinny Lister? זאת שעושה סוג של עיבוד מודרני לשירי מלחים?" הם בהו בה במבט אטום.

"לא משנה. אתם יודעים איך נשמעים שירי מלחים, נכון? דמיינו לעצמכם בר צפוף מלא גברים אמיצים שחוששים מהים ומכבדים אותו. דמיינו אותם שרים אודה למים. האוקיינוס הוא בשבילם כמו אימא. מאהבת. הוא מפרנס אותם. וכל דבר בעיר הזו משקף את האהבה הזו לים. מליחות האוויר. ריח מי המלח וענני הסערה. הידיעה בעיניהם של התושבים כשהם מסתכלים אל השמיים וקובעים מה יהיה מזג האוויר. הפחד. היראה. בכל מקום שתלכו תוכלו לשמוע את קול המים המלחכים את הרציפים, צרחות שחפים, זמזום של סכנה..." מילותיה של האנה התפוגגו כשהבינה שכריסטיאן מביט בה כאילו החליפה את הקפה הקר שלו בחול של חתולים.

"בכל מקרה, זאת וסטפורט, היא סיימה. "זו ההרגשה שם."

סרגיי לא אמר מילה כמה רגעים ארוכים מאוד, והיא הכריחה את עצמה שלא לזוז בעצבנות תחת זוהרה של תשומת ליבו הנדירה. "זה המקום. שם אנחנו צריכים להיות."

עיניהם של המפיקים ירו בהאנה חיצים של אש. "אין לנו תקציב לזה, סרגיי. נצטרך לבקש אישורים חדשים. הוצאות נסיעה בעבור כל הצוות – שחקנים ועובדים. לינה."

לטריס תופפה על הלוח שלה ונראתה להוטה מעט לאתגר. "נוכל לנסוע לשם. זה מסע, אבל לא משהו לא סביר... וויתור על טיסה יחסוך כסף."

"תנו לי לדאוג בנוגע לכסף," אמר סרגיי כשהוא מנפנף בידו. "אעשה גיוס המונים. אתן מכספי שלי. כל מה שצריך. האנה ולטריס, אתן תדאגו לעניין האישורים ולפרטי הנסיעה?"

”כמובן, ענתה האנה והסכימה בזאת לרצף ארוך של לילות ללא שינה.

לטריס הנהנה וקרצה אל האנה.

עוד חיצו איש מהגברים שהיו מטופשים דיים לחשוב שהם האחראים. ”אפילו לא חיפשנו מקומות מתאימים –

”האנה תטפל בזה. היא ללא ספק מכירה את המקום כמו את כף ידה. לא שמעתם את התיאור שלה?” מבטו של סרגיי סקר אותה כאילו הרגע ראה אותה לראשונה, ובהונותיה התעקלו בתוך נעלי הקונברס האדומות שלה. ”מרשים.”

אל תסמיקי.

מאוחר מדי.

היא הייתה אדומה כעגבנייה.

”תודה לך.” סרגיי הניד בראשו והתחיל לאסוף את חפציו. הוא השליך תיק עור שחוק על כתפו הרזה ועל הדרך פרע את שערו הכהה והנערי. ”נהיה בקשר,” קרא לעבר מקסין והפליג החוצה מהסטודיו.

וזה, כמו שקוראים לזה בתעשייה, היה סגירה.

האנה נמלטה ממבטי הזעם של המפיקים ויצאה במהירות מהחדר בעודה שולפת את הטלפון מכיסה האחורי כדי להתקשר לפייפר. היא נכנסה לשירותי הנשים בשביל קצת פרטיות, אבל לפני שהספיקה ללחוץ על כפתור השיחה, דחפה לטריס את ראשה בפתח הדלת.

”היי,” היא אמרה והרימה את אגודליה דרך הפתח.

”עשית עבודה טובה שם. ממש רציתי כבר משהו קצת יותר מאתגר. שתינו יחד נצליח לעשות את זה.”

”אין ספק שנצליח. אשלח לך מייל ברגע שאסיים את השיחה הזו.”

”כדאי מאוד.”

לטריס הוציאה את ראשה מפתח הדלת והלכה, והאנה, שהרגישה

מחוזקת מהצבעת האמון, התקשרה לפייפר. אחותה ענתה בצלצול השלישי ונשמעה חסרת נשימה.

מייד אחר כך נשמעה גניחה ברורה מאוד של קפיצי מיטה. "אני ממש לא רוצה לדעת מה את עושה כרגע," אמרה האנה כשהיא מושכת את מילותיה. "אבל תמסרי דרישת שלום לברנרן ממני."

"האנה מוסרת דרישת שלום," נהמה פייפר לארוסה הקפטן, שכפי הנראה בדיוק שימח אותה מאוד, מה שהיה אירוע קבוע בביתם. עובדה שהאנה התוודעה לה היטב, למרבה הצער, כשהתגוררה איתם כמה שבועות במהלך הקיץ.

"מה קורה, אחותי?"

האנה קפצה והתיישבה על הדלפק ליד הכיור האחרון בשורה. "חדר האורחים שלך פנוי?"

רשרוש סדינים ברקע. "למה? אוי אלוהים, למה?" התנשפה פייפר. האנה כמעט יכלה לראות את רפרוף ידה של אחותה סביב צווארה. "את מגיעה? מתי?"

"בקרוב." ואז סייגה: "אם נוכל לקבל אישורים לצלם."

פעמיים חלפה. "אישורים לצלם בווסטפורט?"

"די בטוח שהרגע שכנעתי את סרגיי שזה המקום היחיד על פני כדור הארץ שיתאים לחזון שלו." האנה נשפה. "כוח השכנוע שלי לא זוכה מספיק להכרה שהוא ראוי לה."

"אין סיכוי שצוות צילום יגיע הנה," אמר ברנרן ברקע.

החזה של האנה התכווץ באהבה ובגעגוע. היא הכירה היטב את טבעה המתלהב והנרגש של אחותה, אך גם את אישיותו המחוספסת והישירה של ארוסה.

"תגידי לקפטן שזה יהיה רק לשבועיים. אדאג אישית לקרצף את הסירחון ההוליוודי מכל אבן מדרכה יקרה לפני שנעזוב." "אל תשימי לב," אמרה פייפר בשעשוע. "הוא שוכח באיזה מצב רוח טוב אהיה כשאחותי הקטנה תהיה לידי. וכמובן, את יכולה להיות כאן, האנה. ברור. רק ש... אני מקווה שאת לא מתכננת את כל זה

החודש. ההורים של ברנדן באים לביקור בקרוב. הם יהיו בחדר האורחים."

"אה." האנה עיוותה את פניה. "אם נצליח לארגן את האישורים מספיק מהר, זה יכול להיות כבר בסוף מרץ. סרגיי מכוון מטרה." האנה הסתובבה ליד הדלפק כדי לברוק את השתקפותה, והתכווצה למראה השיער המבצבץ מצידי כובע הבייסבול שלה. "אבל אל תילחצי, אוכל פשוט להישאר עם הצוות. רק לראות אותך יהיה ממש מספיק."

"את לא יכולה לעכב את סרגיי? אולי תגדי לו שווסטפורט תהיה עוד יותר עגמומית באפריל?"

"איך ידעת שהעגמומיות היא זו שמשכה אותו?"

"לא קראו לסרט האחרון שלו רסיסים של אושר?"

"מה שנכון נכון." האנה צחקה והצמידה עוד יותר את הטלפון לאוזנה, ניסתה להרגיש את חמימותה של אחותה דרכו. "אבל ברצינות. אל תדאגי לגבי חדר האורחים. זה לא עניין גדול –"

"את יודעת שיש אפשרות נוס...?" פייפר עצרה באמצע המשפט.

"לא משנה."

האנה הטתה את ראשה למשמע נסיגתה החפוזה של אחותה.

"מה?"

"לא באמת. זה רעיון גרוע."

"אז תגדי לי. שאוכל לפסול גם אותו."

פייפר כחכחה. "התכוונתי לומר שלפוקס יש חדר ריק אצלו. וכמו שאת יודעת, הוא יוצא עם ברנדן בספינה לפרקי זמן ארוכים. אבל, כאלו, באותה המידה הוא גם בבית פרקי זמן ארוכים, ולכן זה רעיון גרוע. אז תשכחי שאמרתי משהו."

אכן, טיפשי, האופן שבו קפצה האנה מהדלפק ברגע שהוזכר שמו של שובר הלכבות המקסים והתחילה לדחוף קווצות שיער חזרה לשולי כובעה... "זה לא רעיון גרוע," אמרה כשהיא מגינה מייד על פוקס, אף על פי שלא ראו זה את זה כבר שישה חודשים.

היו רק ההתכתבויות היומיות.

עליהן היא בטוח לא עומדת לספר לפייפר.

"אנחנו בירידות." הנמיכי את הקול. "אנחנו חברים."

"אני יודעת, האנס, אמרה פייפר בסלחנות.

"ואת יודעת" – היא הנמיכה את קולה עוד יותר – "שעדיין יש

לי רגשות מסוימים לאדם מסוים." לא היה לה כל מושג למה פתאום

הרגישה צורך להוכיח לפייפר – ואולי גם לעצמה – שהיא אכן הייתה

רק ידידה של הגבר שעבר בין נשים כמו מטבעות במכונת מזל. אבל

זה היה המצב. "לגור אצל פוקס זה לא רעיון רע. כמו שאמרת, הוא

יהיה בבית רק בחלק מהזמן. ושלא כמו בחדר במלון, אצלו אוכל

להחזיק אוכל במקרר. זה יקל קצת על תקציב ההוצאות של ההפקה

ויזכה אותי בנקודות אצל סרגיי."

"אם אנחנו כבר מדברות על סרגיי, את מתכוונת לשאול אותו סוף-

סוף?"

האנה נשמה עמוק והעיפה מבט אל דלת השירותים. "כן, אני

חושבת שאולי הגיע הרגע שלי, אחרי שבדיוק הוכחתי שיש לי ערך

פה. כבר יש מתאמת מוזיקלית בצוות, אבל אני רוצה לבקש לעזור. זה

לפחות יהיה צעד בכיוון הנכון, נכון?"

"לגמרי, אמרה פייפר ומחאה כפיים ברקע במהירות של יונק דבש

המרפרף בכנפיו. "קטן עלייך, אחותי."

אולי.

אולי לא.

האנה כחכחה בגרונה. "תוכלי לדבר בשבילי עם פוקס בנוגע

לחדר האורחים שלו? יכול להיות שהוא ירגיש מחויב אם אשאל

אותו ישירות. רק לזרוק את הרעיון, למקרה שבאמת נגיע במרץ וחדר

האורחים שלך יהיה תפוס."

פייפר היססה לרגע. "אוקיי, האנס. אוהבת אותך."

"גם אני אוהבת אותך. חיבוקים לרשע."

האנה ניתקה את השיחה לקול צחוקה של פייפר וטפחה במכשיר

על פיה. למה הרופק שלה מהיר פתאום? לא יכול להיות שזה רק

מהאפשרות שאולי תתארח בדירה של פוקס. ייתכן שהייתה לה משיכה בלתי נמנעת לסקיפר המחליף בפעם הראשונה שנפגשו? בכל מקרה אחרי שהטלפון שלו צפצף בפעם האלף בהזמנות בוטות לסקס, לא היה ספק שבכל הנוגע לבנות המין השני הוא יודע היטב איך לנצל את המראה המדהים שלו.

פוקס ת'ורנטון לא היה הטיפוס שלה. הוא לא היה החומר שממנו עשויים בני זוג.

אבל הוא חבר.

אגודלה ריחף מעל מסך הטלפון לרגע לפני שהקישה על שרשור ההודעות שלהם, וקראה את זו ששלח לה בלילה הקודם, ממש לפני שנרדמה.

פוקס (23:32): היום היה

בסימן ראיון אדמס.

האנה (23:33): שלי היה לגמרי איימי

וינהאוס.

לא היה משהו חברי יותר מלחלוק את סוג המוזיקה שהגדירה את יומם. לא משנה עד כמה חיכתה להודעות הליליות האלה. לגור אצל פוקס – לא היה בזה שום איום. בהחלט אפשר להיות רק ידידה של גבר שמקריין סקס – ולא תהיה לה בעיה להוכיח את זה. כשהיא מרוצה מההיגיון שלה חזרה לטלפון והתחילה להתארגן.

פרק שני

פוקס נשען לאחור על כריות הספה, הרים את בקבוק הבירה אל שפתיו ולגם לגימה ארוכה. הוא ניסה להסתיר בכך את הדחף לצחוק שעוררה בו ההבעה הרצינית על פניו של הגבר שישב מולו. "מה קורה פה, קפטן? זו התערבות?"

הבעת התסכול של ברנדן לא הייתה זרה לפוקס, אלוהים יודע שהוא ראה אותה פעמים רבות. פשוט בששת החודשים האחרונים, מאז פגש הקפטן של הדלה ריי את ארוסתו פייפר, הוא היה מאושר. מאושר כל כך עד שגבר אחר עוד היה עלול לרצות להעריך מחדש את עמדתו בנוגע למערכות יחסים.

כן. בטח.

"לא, זו לא התערבות," אמר ברנדן וסידר את כובע הצמר שלראשו. "ואז הסיר אותו לגמרי והניח אותו על ברכו. אבל אם תמשיך לדחות את השיחה על תפקיד הקפטן, יכול להיות שאארגן אחת."

זו הייתה הפעם השמינית שברנדן ביקש ממנו לקבל על עצמו את הובלת הצוות. בהתחלה פוקס פשוט היה מבולבל. האם בטעות עורר את הרושם שהוא יכול להיות אחראי לחייהם של חמישה אנשים? ואם כן, זו הייתה טעות. מבחינתו זה היה בסדר גמור לקבל הוראות,

לעשות עבודה טובה ולהסתלק לו כשבידיו חלקו בשלל, ולא משנה אם רווחיו היו מהסטרנים בסתיו או מהדיג בשאר השנה.

לפרוח בתנאים של לחץ – זה היה בדמו של דיג סרטנים. הוא עמד לצידו של ברנדן על הדלה ריי והסתכל למוות בעיניים. יותר מפעם אחת. אבל היאבקות בטבע אינה דומה כלל לקבלת אחריות לשלומו של צוות. קבלת החלטות. להודות בשגיאות שאין ספק שיעשה. הלחץ הזה היה אחר לגמרי – והוא לא היה בטוח שהוא מתאים לו. יותר מכך, הוא לא היה בטוח שהצוות האמין שהוא מתאים להוביל אותם. הוא ידע מניסיון שצוות של ספינת דיג חייב שיהיה לו אמון מלא בקפטן. כל שבריר היסוס יכול לעלות לאדם בחייו. האיריזטים האלה בקושי התייחסו אליו ברצינות כאל בן אדם, אז כאל אחד שנותן פקודות הם כן יתייחסו?

כן. כל מה שהיה צריך זה מקום לישון ולראות בייסכול, כמה בירות בסופו של יום קשה וגוף שופע שמעוניין בחשכה. אם כי הצורך בדבר האחרון ברשימה לא בער בו כל כך בזמן האחרון.

למעשה לא בער בכלל.

פוקס הידק את לסתו והתרכז. "אין שום צורך בהתערבות," אמר ומשך בכתפיו. "אמרתי לך, זה כבוד בשבילי שחשבת עליי. אבל אני לא מעוניין." הוא תקע את בקבוק הבירה בין ירכיו והושיט את ידו ללטף את צמיד העור הקלוע שעל פרק ידו. "אחליף אותך בשמחה כשאתה מתחת לסיפון, אבל אני לא מעוניין בתפקיד באופן קבוע."

"כן." ברנדן בחז במופגן את דירתו הריקה של פוקס. "אין ספק." מה שנכון נכון. כל מי שהיה נכנס במקרה לדירת שני החדרים המשקיפה לנמל גריי, היה מניח שפוקס באמצע מעבר דירה, כשבעצם הוא בדיוק חגג שש שנים במקום.

הוא היה בן שלושים ואחת והתגורר שוב בווסטפורט ללא שום תוכניות לעזוב. לפני שנים עזב ללימודים בקולג' במינסוטה, אבל הניסיון לא היה מוצלח כל כך. זה הגיע לו, כי משום מה חשב שיוכל

להשתחרר מהמקום הזה. בסוף הוא תמיד נשאב חזרה. הוא השקיע את כל היצירתיות והפיקחות שבו בפעם הראשונה שעזב, ועכשיו? את כל מה שנותר השקיע בדיג.

ובנשים. או כך היה פעם לפחות.

"שקלת לבקש מסנדרס?" פוקס הכריח את עצמו להפסיק להתעסק בצמיד שלו. "עוד כסף יכול לעזור לו לקראת התינוק שבדרך."

"המקום שלו הוא על הסיפון. המקום שלך הוא ליד ההגה – זו תחושת בטן." ברנדן לא מצמץ. "הספינה השנייה כמעט גמורה. אני מתכוון להקים צוות חדש, להתרחב. אני רוצה להשאיר את הדלה ריי בידיים טובות. בידיים של מישהו שאני סומך עליו."

"אלוהים, אתה לא מרפה," אמר פוקס ובעודו צוחק קם מהספה וצעד למקרר לקחת בירה נוספת, אף על פי ששתה רק חצי מהראשונה. רק כדי שיהיה לו משהו לעשות בידיים. "חלק ממני כמעט שנהנה מזה. לא בכל יום יש לי הזדמנות להגיד לקפטן לא."

ברנדן נהם. "אתיש אותך בסוף, ממזר עקשן שכמוך."

פוקס סובב אליו את ראשו וחיך אליו חיוך מתוח מעבר לכתף. "אתה לא. ונהדר שאתה זה שקורא לי עקשן. מי ענד את טבעת הנישואין שלו במשך שבע שנים אקסטרה?"

"טוב," רעם ברנדן. "מצאתי סיבה טובה להוריד אותה."

והינה הוא שוב נראה מאושר.

פוקס גיחך, פתח את הבירה השנייה בשיניו וירק את הפקק אל הכיור. "אם כבר מדברים על הסיבה שבגללה הפסקת את ההתנזרות שכפית על עצמך, אתה לא אמור להיות איתה בבית, לאכול יחד ארוחת ערב?"

"היא שומרת לי ספגטי חם." ברנדן זז במקומו ונעץ בו את מבט הלייזר שלו, שהיה מפורסם בצוות. משמעותו הייתה שב ותשתוק. "יש עוד משהו שרציתי לדבר איתך עליו."

"אתה שוב צריך עצה בנוגע לנשים? מפני שאתה הרבה מעבר לליגה שלי כרגע. אם אתה פה כדי לשאול אותי מה הארוסה שלך

רוצה, עדיף שתבקש ממני לדקלם את הטבלה המחזורית במקום. יש סיכוי רב יותר שאדייק בזה."

"אני לא זקוק לעצות." ברנדן התבונן בו במבט נוקב. בוחן. שאינו מאפשר שום בולשיט. "האנה מגיעה לעיר."

גוש התהווה בגרונו של פוקס. הוא בדיוק החל להתיישב כשברנדן אמר את שלוש המילים האלה. אז בשנייה האחרונה הסתובב, נעצר בחצי הדרך ודחף כרית מיותרת מאחורי גבו, רק כדי שלא יצטרך להסתכל לחבר הכי ותיק שלו בעיניים. אלוהים, הוא היה פתטי. "אה, כן? בשביל מה?"

ברנדן נאנח. שילב את זרועותיו. "אתה יודע, היא עדיין עובדת בחברת ההפקה ההיא. איכשהו היא הצליחה לשכנע אותם שווסטפורט הוא מקום טוב לצלם בו סרט."

צחקו של פוקס נשמע שבור בסלון הכמעט הריק. "אתה בטח מאושר."

הקפטן היה ראש העיר הלא רשמי של וסטפורט. הוא היה ידוע כאיש שלא מדבר הרבה, אבל כשהביע את דעתו על משהו, כולם הקשיבו. בערים מסוימות זכו כוכבי פוטבול להערצה. פה היו אלה הדייגים – ועוד יותר מכך הגבר שמאחורי ההגה. "לא אכפת לי מה הם עושים כל עוד לא יטרידו אותי."

"אנשים מאל-איי שלא יטרידו אותך," הרהר פוקס בקול והכריח את עצמו לדחות בכך את השיחה על האנה. כמו סוג מוזר של הענשה עצמית. "איך זה הצליח לך בפעם הקודמת?"

"זה היה שונה. זאת הייתה פיפר." נו, נו, מי היה מאמין. קצות האוזניים של האיש האדימו. "בכל מקרה, ההורים שלי יהיו כאן בביקור בזמן שכל העניין הזה עם הסרט יקרה. אז האנה לא תוכל להשתמש בחדר האורחים שלנו."

הוא העמיד פנים שהוא מתעצבן. "אז הצעת את שלי." היה קשה לדעת אם ברנדן מאמין להצגה שלו. "פיפר סוג של ביטלה את הרעיון, אבל נראה שהאנה בעניין." פוקס קילף באגודלו את תווית הבירה וקרע ממנה לאורכה חתיכה

נקייה. "באמת? האנה רוצה להיות כאן?" למה כפות ידיו נעשו לחות?
"כמה זמן יהיו הצילומים? כמה זמן היא תהיה כאן?"
"בערך שבועיים. מן הסתם חצי מהזמן היא תהיה פה לבד, כי
אנחנו נהיה על הספינה."
"נכון."

אבל במחצית השנייה הם יהיו שם יחד.
איך לעזאזל הוא אמור להרגיש בנוגע לזה?
וחשוב מכך – ואת השאלה הזו הוא שאל את עצמו יותר מדי
פעמים – איך לעזאזל הוא אמור להרגיש בנוגע להאנה? מעולם,
אפילו פעם אחת, לא הייתה לו ידידה שהיא אישה. בקיץ שעבר נחתו
האנה ואחותה ברעש גדול בווסטפורט, שתי בחורות עשירות מאל-איי
שאבאל'ה לקח מהן את הקצבה שלהן. פוקס רק ניסה לעזור לברנרדן
לטפח את ההתאהבות שלו בפייפר, והעסיק את האחות הקטנה בטיול
לחנות התקליטים.

אחר כך הם נסעו לתערוכת תקליטי ויניל יחד. בילו את ששת
החודשים האחרונים בהתכתבות על כל דבר בעולם... ועוד הייתה
לה החוצפה להיכנס לו מתחת לעור בדרך שבכלל לא הייתה הגיונית
מבחינתו.

סקס ביניהם לא היה אפשרות, ממש לא.
העניין הזה נקבע עוד בתחילת הדרך, וממגוון סיבות.
קודם כול הוא לא דג במים מקומיים.
כשהיה זקוק לחברת אישה – ובאמת כדאי שיחזור לעשות דברים
מהסוג הזה מתישהו – נסע לסיאטל. שם יכול היה להיות בטוח שלא
ישכב במקרה עם אחותו של משהו שהוא מכיר, או עם אשתו, או עם
בת הדודה של בת הדודה, וגם שיוכל לשכוח מהמפגש כולו לאחר מכן
ולחזור לווסטפורט בלי שום סיכוי להיתקל באחת מהשותפות שלו
לסקס. קל. בלי מהומה ובלי בלגן.

הסיבה השנייה שהוא לא יכול לשכב עם האנה הייתה האיש שישב
מולו בסלון. התנאים הוכתבו לפוקס בקיץ שעבר. הם נצרכו בזיכרונו.
המשמעות של לשכב עם אחותה הקטנה של פייפר תהיה אסון, מפני

שאם היא תיקשר אליו הוא ללא ספק יפגע ברגשותיה, וזה יהפוך את חייו של הקפטן והחבר הכי טוב שלו לגיהינום, כי האחיות בלינג'ר היו יחידה אחת.

אבל לפוקס הייתה סיבה שלישית וחשובה מאוד לא לגעת בהאנה. היא הייתה ירדה שלו. היא הייתה אישה שבאמת חיבבה אותו, ולא בגלל הזין שלו. להיות איתה, לדבר איתה – זה גרם לו להרגיש טוב, אבל גם היה מפחיד נורא.

היה להם כיף. הם הצחיקו זה את זה.

הדרך שבה תרגמה בקול מילים של שירים גרמה לו לחשוב. בששת החודשים מאז עזבה, הוא שם לב יותר לזריחות. הוא התחיל לשים לב לאנשים זרים, למעשיהם. להקשיב למוזיקה. אפילו לעבודה שלו נוספה איזו משמעות. האנה עשתה את זה איכשהו. בזכותה למד להסתכל סביב ולחשוב.

"האנה יכולה, כמוכן, להישאר כאן. אבל אתה בטוח שזה רעיון טוב?" בטנו שקעה פנימה. "אנשים עלולים לשים לב שהיא כאן. איתי."

הקפטן התחמק מתשובה ישירה. "אני חושב שהשערות מסוימות עלולות לעלות, אבל כל עוד זה לא מה שבאמת שקורה..."
 "תגיד את זה במפורש." קולו של פוקס נעשה חסר סבלנות ככל שנעשה מודע למה שעומד לבוא. "תגיד לי לא לזיין אותה."

הקפטן שפשף את מצחו. "תראה, אני שונא את זה שאני צריך להגיד לך יותר מפעם אחת. נראה מוגזם ו... אלוהים, חיי המין שלך הם העסק הפרטי שלך, אבל זה עלול להיות שונה אם היא תגורר כאן. קרוב אל העין קרוב אל הלב וכל זה."

פוקס סירב להקל על חברו. והוא חשד שברנדן ידע את זה עוד לפני שהגיע. הם היו גברים שקיבלו אחריות זה על חייו של זה כדבר שבשגרה. הם לא חינוכו זה את זה. וזה ללא ספק היה מוגזם ומיותר להגיד את הדברים מפורשות. אולי זו הסיבה לכך שלפני כן הייתה עבורו שיחה כזאת לא יותר ממכה קלה, ואילו הפעם היא פגעה בו מתחת לחגורה.

כשהשתיקה נמשכה בלי שפוקס אמר משהו, ברנדן נאנח. "היא גיסת ליעתיר. היא לא 'מזדמנת' בשום מובן, אוקיי? בלי ידיים." הוא עשה מחווה נחרצת. "זו הפעם האחרונה שאעלה את זה."
 "אתה בטוח? אני יכול לשריין לך זמן מחר –"
 "אל תהיה שמוק."

שניהם עשו מאמץ לנער מעליהם את הרוגז, סידרו את צווארוני החולצות והעמידו פנים שהם מתעניינים בטלוויזיה. "כנראה שאפילו לא היינו צריכים לנהל את השיחה הזאת, בהתחשב בכך שהיא עדיין מאוהבת בבמאי הזה, סרגיי." ברנדן טפח על ברכו. "אני אמור לעשות משהו גם לגבי זה? לאיים עליו שאשבור לו את הלסת אם הוא ינצל אותה?"

"לא. אלוהים, זו לא אשמתו של הבחור שהיא מחבבת אותו," אמר פוקס. המילים התפרצו ממנו כדי להקל עליו את המשקל הרובץ על חזהו. הוא ידע על ההתאהבות הזו של האנה מאז הקיץ, והיא עדיין הייתה בעניין בפברואר, אז כנראה היה טיפשי מצידו לקוות שההתאהבות מיצתה את עצמה. הוא לא אהב לדבר על הנושא, ולו משום שכל אזכור של הבמאי עורר בו חשק עז לבעוט בקיר. "אתה תהיה עסוק עם ההורים שלך בזמן שהאנה תהיה פה. אני אשגיח על המצב, אם אתה רוצה. על העניין הזה עם הבמאי."
 למה, לעזאזל, הוא הציע לעשות את זה?
 שום מושג ארוך.

אבל הוא לא יכול היה להתעלם מהעובדה שהכרת התודה המיידית של ברנדן הקלה את התחושה הקשה שנשארה משיחתם הקודמת. פוקס אולי היה זיין סדרתי, אבל לסמוך עליו שיגן היה אפשרי. הוא לגמרי התמחה בדיוק בזה. "כן?"

פוקס משך בכתפו ולגם מהבירה. "ברור. אם אחשוב שמתפתח שם משהו, אני..." המילה 'חבלה' עלתה בראשו. "אוודא שהיא מוגנת." הוא אפילו לא רצה לחשוב למה שלוש המילים האלה התפשטו כמו דבש חם על קצות עצביו הנסערים. להגן על האנה. איזו אחריות זו תהיה. "לא שהיא לא מסוגלת להגן על עצמה," הוסיף במהירות.

"כמובן, ברור, " אמר ברנדן. גם הוא במהירות. "ובכל זאת..."
 "כן, כן. אשגיח עליו כמו נץ."

ברנדן מילא באוויר את חזהו העצום ושחרר נשיפה חזקה בעודו
 חובט בזרוע הכיסא. "טוב, תודה לאל שגמרנו עם זה."

פוקס הצביע על בקבוק הבירה. "הדלת שם."

הקפטן נהם ונפרד לשלום. פוקס אפילו לא העמיד פנים שהוא
 מעוניין בכירה שלו אחר כך. במקום זאת קם וחצה את החדר, ובדרך
 עצר לפני השירה שקנה במכירת יד שנייה. קניית רהיטים הייתה נגד
 הטבע שלו, אבל הוא היה צריך מקום לאחסן בו את תקליטי הוויניל
 שהתחיל לאסוף. הוא קנה את הראשון שלו בנסיעה שלהם לסיאטל.
 'Exile on Main St' של 'The Rolling Stones'. אפילו האנה
 אישרה כשבחר בו בתערוכת התקליטים.

בכל מקרה, החפץ הארור שהיה מונח שם לבדו התחיל להיראות
 בודד, אז הוא הלך לחנות התקליטים ורכש עוד כמה. 'Hendrix,
 'Bowie, the Cranberries'. קלאסיים. הערמה גדלה כל כך עד
 שכמעט הרגיש שהדממה שלהם מפנה אליו אצבע מאשימה, אז
 לאחר כשבועיים שבהם ניסה להניא את עצמו מכך – הזמין פטפון.

פוקס הושיט את ידו אל מאחורי השירה, המקום שבו שמר את
 המפתח, והוציא אותו מנרתיק העור. הוא פתח את הדלת והביט
 בקשת הצבעים האנכית שיצרו האלכומים, היסס רגע לפני ששלף
 את 'Madness'. הוא הניח את המחט על השיר 'Our House'. לאחר
 שהקשיב לו במלואו, הוציא את הטלפון מכיסו, הקליט את השיר
 כקליפ אודיו ושלח להאנה.

כמה דקות לאחר מכן היא שלחה לו חזרה קליפ של שיר הנושא
 של סדרת הטלוויזיה 'בנות הזהב'.

דרך המוזיקה הם אישרו את העובדה שהיא תתארח אצלו בדירה –
 וכך זה היה מאז עזבה. בסופו של כל יום הוא עצר את הנשימה בעודו
 תוהה אם ההודעות ייפסקו, ושחרר את האוויר רק כשהגיעה הודעה
 נוספת.

הוא בלע רוק, הסתובב והתבונן בחדר האורחים. האנה הייתה

באל־איי. זו הייתה ידידות שמבוססת על משהו נוסף... טהור יותר
ממה שהיה רגיל אליו. והיא הייתה בטוחה. לכתוב הודעות היה בטוח.
זו דרך לתת למישהי יותר בלי לוותר על הכול.
האם יוכל להמשיך בכך כשתתגורר איתו באותה הדירה?

פרק שלישי

בשם החזון האומנותי עברו האנה ולטריס במשך שבועיים שעות נוספות כדי להחליף את מקום הצילומים מאל-איי לווסטפורט. הן ריככו בעדינות את בעלי העסקים ואת לשכת המסחר בווסטפורט, היתרים נחתמו ומקומות לינה הוזמנו. ועכשיו נותרו עשר דקות עד שעת השין, שבה יגיעו האוטובוסים השכורים אל כפר הדייגים הקטן בושינגטון.

האנה ידעה שאם היא רוצה לנצל את צילומי גלורי דיזו כדי להתקדם מקצועית, היא צריכה לפעול עכשיו. היא חייבת לגייס סוף-סוף את העוצמה הנשית שלה, ולבקש מסרגיי לתת לה הזדמנות, מפני שברגע שהאוטובוס יעצור, הוא יסתער על העבודה והיא תאבד את שעת הכושר שלה.

במופע מביך של דחיינות היא שקעה במושב העור הסינתטי ושפשפה את הפנים. היא הורידה את האוזניות והכניסה אותן לכיס, וקטעה בכך את להיטיו הגדולים של דילן. אחר כך הסירה את כובע הבייסבול והעבירה אצבעות עצבניות בשיער כמה פעמים, אבל בקושי הצליחה לראות את השתקפותה בחלון. היא הפסיקה כשהבינה שהניסיון שלה לשפר את הופעתה ברגע האחרון לא ממש עובד. היא

עדיין נראית כמו עוזרת אישית. האישה במקום הכי נמוך בשרשרת המזון.

בטוח לא מישהי שסרגיי יסמוך עליה שתשתלט על פסקול של סרט שלם.

היא צנחה לאחור בכיסא כשברכה קופצת בעצבנות, והאנחה שיצאה מפיה נבלעה ברעש האוטובוס. מעבר למשענת המושב שלפניה היא צפתה בסרגיי ובברנילי, המתאמת המוזיקלית, שדיברו ביניהם בלחש ומדי פעם פרצו בצחוק.

עכשיו גם ברנילי?

היא בהחלט הייתה מסוג השחקניות הראשיות. ברונטית מחויטת בתספורת קארה שהוצנחה לסרט מניו יורק. מישהי שמתאימה שרשרת מאוסף השרשראות הייחודיות שלה במיוחד לכל תלבושת. מישהי שנכנסת לחדר ומקבלת את התפקיד שהיא רוצה מפני שהיא לבושה בהתאם. מפני שהיא שופעת ביטחון ומצפה לקבל את מה שמגיע לה.

ולברנילי הייתה העבודה שהאנה חלמה עליה.

שנתיים לפני כן, כשהאנה התחילה לעבוד בסטורם בורן, היא ביקשה בכוונה להתחיל מלמטה. היה לה תואר ראשון בהיסטוריה של המוזיקה מאוניברסיטת יוֹ-סי־אל־איי, אבל היא לא הבינה שום דבר בקולנוע. אילו הייתה משתמשת בשמו של אביה החורג, סביר להניח שהייתה מצליחה לקבל תפקיד של מפיקה, אבל היא לא חשבה שהוגן לעשות את זה כשהיא לא מכירה בכלל את התעשייה. היא בחרה ללמוד מצפייה מהצד.

והיא אכן למדה. האחריות לניירת ולמסמכים הרבים זימנה לה הזדמנויות בשפע ללמוד את דפי העבודה של ברנילי, חוזים, רשימות והערות. אף אחד לא ידע שהיא מתעניינת בשקט בצד הזה של ההפקה. האנה הייתה בתחילה חסרת ניסיון מעשי, אבל אחרי שנתיים כבר הייתה מוכנה להתקדם לשלב הבא.

היא הסתכלה על סרגיי ועל ברנילי וחור נפער בבטנה.

הם היו הכישרונות שמאחורי הקלעים, אבל לפנות אליהם היה

ממש כמו לגשת לשחקנים הראשיים. והיא התחילה להתעייף מהחזקת הקשית של כריסטיאן ומהאזנה ללגימות הרועשות שלו.

רוח ים מלווה הסתננה דרך הפתח הצר בחלון האוטובוס. נשיקת הרוח על עורה הייתה כמו ברכת שלום והציפה אותה בנוסטלגיה. היא גם הזכירה לה שהם כבר ממש קרובים לווסטפורט. היא ידעה שאם היא רוצה להתקדם אפילו קצת, היא חייבת לפעול עכשיו.

האנה זקפה את כתפיה, דחפה את הכובע אל תיק השק שלה, התעלמה מהמבטים הסקרניים של הצוות ושל השחקנים והתקדמה לחזית האוטובוס. הדופק שלה פעם בבסיס צווארה, ופיה התמלא רוק. כשהגיעה אל סרגיי וברנילי, הם חייכו אליה בציפייה. בחביבות. כאומרים אנא, הואילי בטובך להסביר למה את מפריעה לנו בשיחה.

היא תהתה, ולא בפעם הראשונה, אם ברנילי וסרגיי היו בעצם יחד בסתר, אבל רווח של מושב שנשמר ביניהם, והטבעת שמישהו אחר נתן לברנילי והיא ענדה על אצבעה, העידו שהם רק חברים.

העובדה הייתה שהם היו חייבים לעבוד יחד וקרוב־קרוב. תיאום מוזיקה לסרטים היה תהליך מורכב, והפסקול נקבע לעיתים קרובות בשלב העריכה וסיום ההפקה. אבל לסטורם בורן הייתה דרך משלהם להרכיב את רשימת השירים שתתנגן ברקע הדיאלוג או במהלך מונטאז'ים. הם יצרו אותה בזמן הצילומים, על פי מצב הרוח באותו הרגע (כלומר על פי גחמותיו של סרגיי), והם נטו להשתמש במוזיקה קיימת ולהתאים אותה לצורכיהם, במקום ליצור מוזיקה מקורית לסרט.

האנה לא יכלה לחלום על משהו טוב יותר מלסכם רגע ראוי לציון בשיר הנכון. לעזור לארוג את מרקם האווירה. מוזיקה הייתה עמוד השדרה של הסרטים. יותר מכל דבר אחר. שורה אחת מתוך שיר יכולה לעזור להאנה להגדיר את רגשותיה, וההזדמנות לכטא את התשוקה הזאת באומנות הייתה משהו ששאפה אליו בכל יום.

תשאלי אותם. האוטובוס כבר כמעט מגיע.

”הממ...”

יופי, המהום. פתיחה נהדרת.

האנה חפרה עמוק בתוכה וחיפשה את הבחורה שהייתה אמיצה דייה לשווק את וסטפורט לחדר מלא מפיקים וכישרונות. היא התחילה לחשוב שהנוסטלגיה שלה למקום הזה דיברה מגרונה. "ברינלי, סרגיי," אמרה האנה והכריחה את עצמה להביט בעיניהם. "תהיתי אם – ברור שבדיוק באותו רגע האוטובוס נעצר.

וברור שהאנה הייתה עסוקה מדי בסידור בגדיה ובסיבוב טבעותיה ובאופן כללי בתנועה עצבנית, מכדי להחזיק משהו שאולי היה יכול למנוע ממנה מליפול על רצפת האוטובוס ממש באמצע המעבר. היא נחתה על כתפה ועל ירכה, וראשה הוטח ברצפה. אוף לגמרי משפיל נפלט מפיה, ואחריו השתררה השתיקה הכי מחרישת אוזניים שהייתה אי פעם על פני האדמה.

אף אחד לא זז. האנה התלבטה בינה לבינה בנוגע ליתרונות של זחילה אל מתחת לאחד המושבים ושהייה שם עד שלעולם תהיה ההגינות הבסיסית להגיע לקיצו, אבל כל מחשבה על הסתתרות התפוגגה כשסרגיי קפץ מעבר לברינלי כדי לעזור לה לעמוד שוב על רגליה.

"האנה!" עיניו חלפו על גופה מלמעלה ועד למטה. "את בסדר?" בלי לחכות לתשובה הפנה סרגיי מבט כועס אל קדמת האוטובוס, אל הנהג שישב שם וצפה בהם בלי שום התרגשות. "היי, מה דעתך לכרוך שכולם יושבים לפני שאתה לוחץ על הבלמים?"

להאנה לא הייתה הזדמנות לקבל על עצמה, ובצדק, את האשמה, מפני שסרגיי כבר הוביל אותה אל מחוץ לאוטובוס כשכולם צופים בפה פעור בעוזרת האישית ובחבורה ההולכת וגדלה בראשה. כן, היא ממש יכלה להרגיש אותה מתהווה. אלוהים אדירים. היא סוף-סוף אזרה אומץ לשאול אם תוכל לצפות בתהליך יצירת הפסקול של הסרט. עכשיו היא יכולה בה במידה להתפטר ולהתחיל לחפש עבודה כמודעת פרסום ניידת.

אם כי לטיפשות יכולות להיות השלכות גרועות יותר מזרועו של במאי חלומי המונחת על כתפיה בשעה שהוא עוזר לה לרדת מהאוטובוס. היא הייתה קרובה אליו כל כך עד שיכלה להריח את

הבושם שלו, שילוב כלשהו של תפוז וציפורן. הריח היה ייחודי ולא צפוי, והיא חשבה שמתאים לסרגיי לבחור בו. היא הסתכלה בפניו מלאות ההבעה, בשערו הערמוני המעוצב בתספורת מתוחכמת – קצרה בצדדים ומלאה יותר למעלה. זקן התיש שלו היה מהונדס בשלמות.

אם היא לא תיזהר, היא עלולה לייחס משמעות רבה מדי לדאגה שלו. להתחיל לתהות אם אחרי הכול, סרגיי אולי יכול ללמוד לאהוב שחקנית משנה מועדת לתאונות, במקום שחקנית ראשית.

האנה הבינה שהיא בוהה והסיטה את עיניה המצועעות מהגבר שבו הייתה מאוהבת שנתיים – ואז ראתה את פוקס חוצה את מגרש החניה לכיוונם. פניו המרשימות היו מלאות דאגה. "האנה?"

מוחה השמיע זמזום צורמני, כמו הצליל שתקליט משמיע בין שירים. כנראה מפני שתקשרה עם האיש הזה בכל יום כבר שישה בעצם קרוב יותר לשבעה חודשים, אבל כל אותו זמן לא שמעה את קולו. אולי מפני שזהותו הצטמצמה למילים על מסך, היא שכחה שמשך אליו תשומת לב כמו איזה גרנד פינלֶה של מופע זיקוקים.

בלי להסתובב לאחור ידעה שפניה של כל אישה סטרייטית היו דבוקות לחלון האוטובוס וצפו במאסטרו של הרטיבות הנשית כשהוא חוצה את הכביש ושערו הבלונדיני־כהה מתנופף ברוח, והחצי התחתון של פניו מכוסה בזיפים לא ממושמעים, לא מסודרים, כהים מהשיער שעל ראשו.

מישהו שיש לו פנים יפות כאלה, אמור להיות רכרוכי. אחד שרגיל להשיג כל מה שהוא רוצה. אולי, אולי אפילו נמוך. אלוהים, האם אתה במקרה מקשיב? אבל במקום זה הוא נראה כמו מלאך ממזרי שנזרק מגן עדן, גבוה, בנוי היטב, חזק, מיומן. ואם לא די בכך, הייתה לו העבודה המסוכנת ביותר בארצות הברית, ובעיניו הכחולות ניכר שהוא יודע פחד מהו ומה טבען של השלכות.

ההקלה שהרגישה כשראתה את פוקס הפתיעה אותה, והיא החלה לברך אותו לשלום, אבל אז שמעה לב שמבטו של הדייג ממוקד בסרגיי ולחיינו נעות בעוצמה של לוחות טקטוניים.

"מה קרה לה?" נבח פוקס והחזיר את היקום למהירותו הרגילה. רגע. מתי בכלל נכנסה הסביבה להילוך איטי? "רק נפלתי באוטובוס," הסבירה האנה כשהיא מתכווצת ומניעה את ראשה החבוט. יופי, גם עורה נפצע קצת. "אני בסדר." "בואי," אמר פוקס כשמבטו עדיין נעוץ בסרגיי. "אני אחבוש אותך."

היא עמדה להרים גבה ספקנית ולבקש לראות את תעודת לימודי הרפואה שלו, אבל אז נזכרה בסיפור שפיפר סיפרה לה. פעם, בזמן הוריקן, היה לברנדן פצע מדמם במצח, ופוקס הצליח לשמור על שיווי משקל ולא לתר לו תפרים.

כאלה הם חייו של דיג סרטנים.

הוא לא יכול היה להיות פשוט ממש נמוך? זה הרבה כל כך לבקש? "אני בסדר," היא אמרה וטפחה על זרועו של סרגיי, סימנה לו שהיא יכולה לעמוד בכוחות עצמה. "אלא אם כן יש לך בתיק העזרה הראשונה משהו שמרפא גאוה."

פוקס ליקק את שפתיו כשגבותיו עדיין מכווצות, ותשומת ליבו חזרה לכמאי. "נבחן את זה מקרוב יותר כשנגיע הביתה. יש לך תיק שאני יכול לקחת או משהו?"

"אני..." התחיל סרגיי לומר והסתכל על האנה כאילו יש בה משהו חדש והוא רוצה להבין מהו. "לא הבנתי שאת... כל כך קרובה למישהו בעיר."

קרובה? לפוקס? לפני שבעה חודשים היא הייתה חושבת שזו הגזמה. ועכשיו? זה לא היה בדיוק שקר. בזמן האחרון היא דיברה איתו לעיתים קרובות יותר משדיברה עם פיפר. "טוב –"

פוקס קטע אותה. "כדאי שנבדוק את המכה הזאת, ג'נג'ית."

"ג'נג'ית," חזר עליו סרגיי כהד ובחן את הנמשים באפה.

מה קורה כאן?

שני הגברים התקרבו אליה בצעדים איטיים, בעדינות, כאילו הייתה חתיכת הפיצה האחרונה.

"אממ. התיק שלי בתא המטען של האוטובוס."

"אני אביא אותך", הם אמרו ביחד. יכול להיות שפציעת הראש שלה שחררה פרמונים מסוג אלפא? פוקס וסרגיי מדדו זה את זה במבטיהם, וניכר בהם שהם מוכנים להתווכח ביניהם מי יביא את התיק שלה. והיא חשבה שלפי איך שנראה היום שלה עד כה, הם בטח יתחילו להילחם על התיק במשיכות, הרוכסן ייקרע, והתחתונים שלה ייפלו ממנו כמו קונפטי. "אני אקח אותך", אמרה האנה לפני שמישהו מהם הספיק לדבר, בניסיון להתרחק ממערבולת הגבריות לפני שתתחיל להשפיע על מוחה. היא פנתה אל עבר האוטובוס בדיוק כשברנילי גלשה לה במורד המדרגות. ברנילי נתנה בפוקס מבט סקרן, והאנה נדהמה לראות שהוא לא השיב לה במבט. במקום זאת היו עיניו הכחולות כים נעוצות בראש הפצוע שלה. בטח ניסה להחליט באיזו מחט להשתמש כדי להטיל בה מום.

"סרגיי", קראה ברנילי וסובבה את העגיל שלאוזנה, "הכול בסדר?" "כן, בסדר גמור", ענתה האנה כשהיא פונה ישירות אל תא המטען ומנסה לפתוח אותו. כולם צפו בה כשנענעה את הידית, צחקה ומשכה בכוח רב יותר. צחקה שוב והטיחה את ירכה בידית. לא עזר. לפני שניסתה בפעם השלישית, הושיט פוקס את ידו מעבר לה ובתנועה קלה של כף ידו פתח אותו. "עובר עלייך חרא של יום, נכון?" אמר לאוזניה בלבד. היא נשפה. "כן."

הוא המהם והטה את ראשו באהדה. "תגידי לי איזה תיק שלך, ואקח אותך אליי." בעדינות משך קווצה משערה. "ואוודא שהכול יהיה טוב יותר."

האם ייתכן שקיבלה מכה בראש ומצאה את עצמה בתוך חלום ארוטי עם פוקס ת'ורנטון? אם אכן כך, זו לא הפעם הראשונה – לא שהייתה מודה בזה בבית המשפט. או אפילו לפני אחותה. פשוט לא הייתה שום דרך להילחם בשדרים המרומזים שפוקס העביר וכאילו הכריזו, אני מעולה בסקס. כאילו, ממש, ממש מעולה. היא הייתה חסרת אונים למול זה. העניין הוא שזה קרה עם כל אישה אחרת שהוא

בא איתה במגע. ולא היה לה שום רצון להיות אחת מאלפים. ולכן הם היו רק חברים. האם זה לא הוחלט כבר? למה הוא מתחיל איתה?
"איך... למה אתה מתכוון בזה? איך תוודא שהכול יהיה טוב יותר.

איך תעשה את זה?"

"חשבתי על גלידה." הוא חיך אליה חיוך של פרחח חצוף –
ואלוהים, היא שכחה מהגומות. גומות, מכל הדברים שבעולם. "למה?
על מה את חשבת?"

להאנה לא היה כל מושג מה לענות. היא התחילה לגמגם משהו,
אבל המראה של סרגיי וברינלי המתהלכים להם באיטיות יחד אל
עבר הנמל חנק את המילים בגרונה. הוא לא הביט לאחור אפילו פעם
אחת. מן הסתם רק דמינה את ניצוץ ההתעניינות שראתה בעיניו של
הבמאי. הוא פשוט התנהג כמו בוס טוב. וידא שפציעת הראש שלה
לא קשה.

היא הסיטה בכוח את תשומת ליבה מהזוג וראתה שפוקס מביט
בה במבט בוחן.

לאחר שנפלה וסרגיי ליווה אותה בירידה מהאוטובוס, היא כנראה
הייתה מבולבלת. עכשיו, כשהיו רק שניהם – ואף על פי שהאורחים
מלוס אנג'לס החלו לרדת מהאוטובוס – בועה של הכרת תודה
וחיבה עלתה בה והתפוצצה. היא התגעגעה למקום הזה. היו בו כמה
מהזיכרונות היקרים ביותר שלה.

ופוקס היה חלק מאותם זיכרונות. הודעות הטקסט שלו בשבעת
החודשים האחרונים אפשרו לה להחזיק בחתיכה מווסטפורט בלי
להפריע לאושר של אחותה. היא הכירה לו תודה על זה, ולכן לא
פקפקה בהחלטתה לחבק אותו. היא צחקה ופשוט נכנסה לזרועותיו
ושאפה את ריח האוקיינוס שלו, וחייכה כשגם הוא צחק ושפשף את
קצה ראשה בפרקי אצבעותיו.

"היי, ג'ינג'ית."

היא חיככה את לחייה בכד הכותנה האפור של חולצתו ארוכת
השרוולים, התרחקה ודחפה אותו בצחוק. "היי, טווס."
אף אחד לא התחיל עם אף אחד. או ניסה לקדם מהלכי אלפא.

חברות בלבד. זו הייתה מערכת היחסים ביניהם. היא לא תקלקל אותה בהחפצה שלו. היה בפוקס יותר מרק פנים מסותתות, זרועות חסונות והילת סכנה. בדיוק כמו שהיה בה יותר ממישהי שמחזיקה קפה וכותבת סיכומים. נראה שפוקס הבחין בעגמומיות המאפילה על שמחתה, כי הוא הרים את התיק השחור היחיד בערמה – שיער נכון שהוא שלה – הניח את זרועו השנייה סביב כתפיה וכיוון אותה לעבר בניין הדירות שבו גר, מול הרציפים. "אם תיתני לי לטפל במכה שלך, אוסיף עוגייה לגלידה." היא רכנה לעברו ונאנחה. "עשינו עסק."

פרק רביעי

התחלה טובה, אידיוט.

אחרי ההתערבות שברנדן עשה לו, היו לו מספיק שבועות לחשוב על כך שהאנה עומדת להתארח אצלו. חלק ניכר מהזמן הזה הוא בילה על המים, ניקוי הראש הכי טוב בעולם. אין שום בעיה. בחורה תישן בחדר האורחים שלו. הוא יהיה בחדר השני. בלי שום ציפיות לסקס. נפלא.

סקס מזדמן היה קל מזה.

לפני האנה הסתמך פוקס על אישיותו רק פעם אחת בכל חייו בכל הנוגע לנשים. מערכת היחסים הרצינית האחת והיחידה שהייתה לו לא הצליחה כל כך, בעיקר מפני שרק הוא התייחס אליה ברצינות. נקודת המבט של החברה שלו בקולג' הייתה שונה לחלוטין. כן, פוקס למד בדרך הקשה שהוא לא יכול לברוח מההנחה שאנשים הניחו לגביו – שהוא בידור מזדמן. כשגדל, השתוקק לעזוב את העיר הזו ואת התפקיד שפניו – ולמען האמת, מעשיו – סללו לו. אלוהים, הוא באמת ניסה. אבל ציפיות דומות הלכו אחריו לכל מקום.

אז הוא הפסיק לנסות.

אם אתה צוחק איתם, הם לא יכולים לצחוק עליך, נכון?

פוקס הציץ למטה אל קצה ראשה של האנה ובלע רוק בחוזקה. הם חלפו על פני 'עוגן הורד', והוא ממש יכול היה לשמוע איך כל כיסא בר שם מסתובב כדי לצפות בהאנה כשהיא הולכת איתו לכיוון הדירה שלו. הם יספרו בדיחות. יגחכו אל תוך הבירות שלהם. יעלו תהיות. והוא לא יכול להאשים אותם. רוב הזמן פוקס הוא שסיפר את הבדיחות האלה על עצמו.

איך סיאטל? הם היו שואלים אותו, ומצפים בקוצר רוח לכידור שסיפקו סיפוריו. מחכים להסחת הדעת הרגעית מסיפורי הדיג שלהם.

מטונפת, היה אומר וקורץ אליהם. מטונפת.

ועכשיו הוא העז לשים את ידו סביב האנה? עוצרת הנשימה, המעניינת עד אין קץ, והלא-מעניינת-בזין-שלו. הם היו הזאב הגדול והרע וכיפה אדומה שחוצים את הרחוב לפני הרציפים, כשהתיק המכובד שלה מתנדנד בידו הפנויה. וכשעצרו לפני הבניין כדי שיפתח את הדלת, פוקס היה מודע עד כאב למבט שהאנה העיפה אחורה מעבר לכתפה, בתקווה להספיק ולהציץ בכמאי שלה.

מעולם לא קינא לבחורה. למעט לה. כשהבחין שסרגיי מוריד אותה במדרגות האוטובוס וראשו מורכץ אליה בדאגה, קנאה ירוקה ומכוערת הכתה בו כמו גל סורר על הסיפון, והזכירה לו את הפעם הראשונה שבה שמע את שמו של הבמאי. הדחף הראשוני שלו היה לשבור לבחור את האף – ההפך ממה שהוא אמור לעשות. אם האנה היא ידידה שלו, למה שירצה לקלקל את הרומן המתפתח שלה?

אולי הוא קינא כמו ידיד?

אפשרי לגמרי.

אנשים מקנאים לחברים שלהם. נכון? לכן הגיוני להניח שהידידה הראשונה של פוקס תגרום לתחושה שכזו. הוא אכן חשק בקשר הזה, אף שהפחיד אותו. אילו היה מאזניים, הייתה התקווה יושבת בצד אחד והפחד בצד השני – תקווה שיוכל להיות יותר מסתם סטוץ או זיון, פחד שייכשל בזה וייפגע.

שוב.

"תודה שאתה מארח אותי אצלך," אמרה האנה וחיכה אליו. "אני מקווה שלא הורדת את כל הפוסטרים של משמר המפרץ בגללי."
 "החבאתי אותם בארון עם עמודי האמצע של פארה פוסט." דבריו הצחיקו אותה, אבל פוקס יכול היה לראות שדעתה עדיין מוסחת ממשוהו. כל זמן העלייה במדרגות היה צריך לשכנע את עצמו שלא יחמיר את המצב אם יעלה את הנושא. "אז..." הוא אמר כשפתח את הדלת לדירה שלו והזמין אותה בהטיית ראש להיכנס. הבחורה הראשונה שאי פעם הביא לשם. לא עניין גדול בכלל. "את רוצה לספר לי מה מטריד אותך?"

היא צמצמה עין אחת. "פספסת את כל עניין הפגיעה בראש?"
 "לגמרי לא." אם לא יטפל בחתך במשחה אנטיביוטית בקרוב, הזיעה שלו תחלחל דרך החולצה. "אבל זה לא מה שמציק לך."
 האנה חצתה את מפתן הדלת, היססה רגע כאילו היא מתכוונת להתוודות, ונעצרה. "הבטיחו לי גלידה ועוגייה."
 "ותקבלי. לא הייתי משקר לך, ג'ינג'ית." הוא הניח את התיק ליד שולחן המטבח לשניים, ותהה מה היא חושבת על הדירה, חיפש בפניה סימן לכך. "בואי."

זה היה טבעי בשבילו לגמרי להסיח את דעתו בפעולה גופנית כלשהי. שנייה אחת היו רגליה של האנה נטועות בקרקע, ובשנייה שלאחריה הוא הרים אותה באוויר והושיב אותה על דלפק המטבח. הוא עשה זאת בלי לחשוב. לפחות עד ששפתיה היפות נפערו בהפתעה כשישכנה פגע במשטח הדלפק. הוא הרגיש היטב את מגע מותניה בכפות ידי, וללא ספק חשב אז על דברים שאסור לו לחשוב עליהם. פוקס מיהר להסיר את ידיו וכחכח בגרונו נמרצות. הוא זו הצידה כדי לפתוח ארון, והוציא את ערכת העזרה הראשונה הכחולה. "דברי."
 היא הנידה בראשה כאילו כדי לנקות את מוחה, פתחה את פיה וסגרה אותו שוב. "זוכר שסיפרתי לך שאני רוצה לבטא את עצמי יותר בעבודה?"

"כן. את רוצה לעשות שינוי, לעבוד על הפסקול."
 היא סיפרה לפוקס בקיץ שעבר, כלומר ביום שבו הלכו יחד

לתערוכת התקליטים, שהחלום שלה להרכיב רשימות שירים לסרטים. פוקס זכר כל דבר ודבר מאותו יום. כל מה שאמרה ועשתה. כמה טוב היה להיות איתה.

כשהבין שהוא בוהה בחלל ונזכר איך אצבעותיה האלגנטיות דפדפו בערמות התקליטים, טבל כדור צמר גפן בחומר חיטוי והתקרב, היסס רק שנייה לפני שהסיט את שיערה ממצחה. מבטיהם נפגשו והוסטו במהירות. "תבכי כשזה ישרוף?"
 "לא."

"יופי." הוא ניקה את הפצע בצמר גפן ובטנו התכווצה כשהאנה נשפה בקול. "אז? מה קרה עם עניין הפסקול?" פלט כדי להסיח את דעתו מהכאב שהוא מסב לה.

"טוב..." היא נאנחה בהקלה כשהסיר את כדור הצמר גפן הספוג. "אני סוג של שפחה מהוללת בחברת ההפקה. כשצצה משימה ואף אחד לא רוצה לעשות אותה, הם מזמנים אותי כמו את ביטלג'וס."
 "אני לא יכול לתאר אותך כשפחה של מישהו, האנה."
 "זה מבחירה. רציתי ללמוד את התעשייה, להתקדם בזכות עצמי, אתה מביין?" היא צפתה בו כשבחן את סוגי התחבושות בערכה. "כמעט הגענו לווסטפורט. חשבתי שהנסיעה הזו יכולה להיות ההזדמנות שלי... לגשש אם יש אפשרות שאקבל תפקיד טוב יותר. בדיוק התכוונתי לשאול את סרגיי ואת ברינלי אם אני יכולה לצפות בתהליך הכנת הפסקול, וכמובן – האנה השתטחה על הפרצוף."
 "אוי, ג'ינג'ית."

"בדיוק."

"אז לא הספקת אפילו לשאול?"

"לא. אולי זה סימן שאני לא מוכנה."

פוקס נחר. "נולדת מוכנה ליצור פסקול. יש לי הוכחה, שבעה חודשים של הודעות טקסט."

עם אזכור ההודעות נפגשו עיניהם וכתמים ורודים כיסו את פניה. היא הסמיקה. אחותה הקטנה של חברה שלו יושבת על דלפק המטבח שלו ומסמיקה. אלוהים אדירים. הוא חזר לבחון את התחבושות, לפני

שישלח את ידו ויברוק בקצות אצבעותיו את חומם של הכתמים הוורודים על לחייה.

"טוב," אמר. "הזדמנות אחת שהוחמצה. יהיו לך עוד, נכון?"
האנה הנהנה, אבל לא אמרה דבר.

והיא המשיכה לא לומר דבר כשמרח משחה על החתך, הרביק עליו פלסטר קטן והחליק עליו באגודלו.

היה לו מוזר שלא לרכון לנשק אותה כשהם קרובים כל כך. האם אי פעם היה קרוב כל כך לאישה – טוב, חוץ מאימא שלו – בלי שתהיה לו הכוונה להצמיד את שפתיו אל שפתיה? הוא פשפש בזיכרונותיו, ולא הצליח להצביע אפילו על פעם אחת. אבל את כל הפעמים שבהן כן נישק אישה, הוא לא זכר. לא בבירור.
נשיקה עם האנה הוא היה זוכר.

לא, שלא תחשוב על זה אפילו.

פוקס הרים את עטיפת הפלסטר ופתח את הארון התחתון כדי לזרוק אותה לפח. "לצפות בתהליך לא נשמע כמו משהו גדול לבקש, האנה. אני בטוח שהם יסכימו."

"אולי." היא נשכה את שפתה לרגע. "זה פשוט... שמת לב לאישה שהלכה עם סרגיי?"

"לא," הוא ענה בכנות.

האנה המהמה והסתכלה עליו מהורהרת. "היא המתאמת המוזיקלית. בריןלי." האנה הרימה את ידה ונתנה לה ליפול חזרה. "אני לא יכולה לראות את עצמי עושה שום דבר ממה שהאישה הזו עושה. היא..."

"מה?"

"שחקנית ראשית," אמרה האנה בנשיפה, ונראה כאילו הוקל לה עכשיו משהסירה מעליה את ההצהרה המבלבלת הזו.

הבלבול של פוקס החל להתבהר. "את מתכוונת שהיא אחת מהשחקניות?"

"לא, אני מתכוונת שהיא שחקנית ראשית בחיים. כמו אחותי."

לא. עדיין מבלבל. "הלכתי לאיבוד, האנה."

היא רכנה קצת קדימה וצחקה. "לא משנה." לעזאזל, היא עוד לא הייתה שם אפילו חמש דקות, והוא כבר לא עמד בדרישות סטטוס החברות. האם לא רצתה לספר לו? הפחיד אותה עד כמה רצה שתבטח בו.

פוקס הלך אל המקפיא והוציא את הגלידה. נטיפי וניל ושוקולד נראו לו כמו הימור בטוח כשקנה את הגלידה בסופרמרקט יום קודם לכן. הטוב משני העולמות, נכון? בעודו בוחן את תגובתה, הוציא כף מהמגירה, תקע אותה בגלידה והושיט לה את כל המכל. "תסבירי למה את מתכוונת כשאת אומרת על פייפר ועל הבחורה הזו בטי שהן שחקניות ראשיות."

"ברינלי," היא תיקנה אותו בעיניים צוחקות.

פוקס עשה פרצוף. "כזה שם של אל-איי."

"אתה נשמע כמו ברנדן."

"אאוץ'," הוא התלונן בעודו אוחז בחזה בידו ואז שומט אותה.

"הסבר בבקשה, ג'ינג'ית."

היא נראתה כאילו היא נאבקת במחשבותיה בשעה שמשכה את הכף מבין שפתיה באיטיות והתענגה על הגלידה. מהופנטת.

פוקס השתעל והעביר את תשומת ליבו למקום קצת יותר גבוה. "אני טובה בלהיות... תומכת. אתה מבין? לתת עצות, להציע הצעות מועילות. לעומת זאת, בכל מה שקשור בי... אני לא טובה במיוחד." היא נתנה לדבריה להישאר תלויים לרגע באוויר המטבח לפני שהמשיכה. "כאילו, אני יכולה לארוז הכול, לעצור את העבודה שלי ולעבור לווסטפורט רק מפני שפייפר זקוקה לי. אבל אני לא יכולה אפילו לבקש מהבוס שלי הזדמנות לצפות בתהליך. זה נורמלי? אני לא יכולה אפילו" – היא צחקה במבוכה – "להגיד לסרגיי שיש לי את הקראש האידיאוטי הזה עליו כבר שנתיים. אני כאילו מחכה שדברים יקרו, בזמן שנראה שאחרים גורמים לדברים לקרות כל כך בקלות. אני יכולה לעזור לאחרים – אני אוהבת לעשות את זה – אבל אני שחקנית משנה, לא שחקנית ראשית. זה מה שהתכוונתי."

וואו. היא ממש משוחחת איתו שיחה אישית. על מה שגורם לה לחוסר ביטחון. על הבחור שהיא רוצה לצאת איתו. זו הייתה השיחה מלב אל לב הראשונה שהייתה לו אי פעם עם בחורה. בלי שום פלירטטים או העמדות פנים. רק כנות. ייתכן שעד לאותו הרגע הוא לא הבין עד הסוף שהאנה, באמת, לגמרי ולחלוטין לא חשבה עליו כעל יותר מידיד. שכל ההודעות שהחליפו לא היו סוג אפלטוני וייחודי של משחק מקדים. כלומר היו לה עיניים. היא ראתה אותו, נכון? אבל לא הייתה מצידה שום התעניינות לא מדוברת. זו באמת הייתה רק חברות. מתברר שהיא באמת אהבה את מה שהיה שם לפוקס בתוכו. ואף על פי שפוקס הרגיש כאילו קיבל בעיטה מזוינת בבטן, הוא רצה לעמוד בציפיות שלה. אם כי חשד שעד שכל זה ייגמר, יישאר האגו שלו חבוט וחבול.

"היי," הוא אמר בעודו מנקה את החלודה מגרונו ומגדיל את המרחק ביניהם בעוד כמה סנטימטרים. "אגיד לך את האמת, מעולם לא שמעתי כל כך הרבה בולשיט. את תומכת, כן. הדרך שבה הגנת על פייפר מול הקפטן? את נועזת ונאמנה. את כל הדברים האלה, האנה. אבל את... אל תגרמי לי להגיד את זה בקול."

"תגיד את זה," היא לחשה בשפתיים מתעקלות.

"את החומר שממנו עשויות שחקניות ראשיות."

השפתיים המתעקלות הללו חייכו עכשיו. "תודה."

פוקס יכול היה לראות שאולי גרם להאנה לחייך, אבל שהעניינים האלו היו רחוקים מלהיות פתורים מבחינתה. קודם כול היא רצתה את הבמאי, ומסיבה שפוקס לא יכול היה להבין, האידיוט לא רדף אחריה כשבירדו זר של ורדים אדומים. איך הוא יכול לעזור לה בזה? האם הוא רוצה בכלל לעזור לה בזה? טבעו של דייג לסתום דליפות, לפתור בעיות כשהן עולות. חוץ מזה העובדה שהאנה לא הייתה מאושרת במאה אחוז הייתה בהחלט בעיה מבחינתו. "את יודעת שהבחור קינא. באוטובוס כשבאתי לאסוף אותך."

ראשה התרומם בתקווה, אבל זו נמוגה באותה מהירות שבה התעוררה, שלא כמו הקשר המתהדק בבטנו. "לא, הוא רק ניסה להיות

נחמד, " אמרה וחזרה לחפור בגלידה. רק בצד של השוקולד, הוא ציין לעצמו בשביל הפעם הבאה.

הפעם הבאה?

"האנה, תאמיני לי. אני יודע מתי הנוכחות שלי מאיימת על בחור

אחר."

היא קימטה את אפה. "לקנא זה כמו להיות מאוים?"

"כן. כשגברים מאוימים על ידי גברים אחרים, בייחוד על ידי

גברים לוהטים במיוחד כמו עבדך הנאמן –"

היא צחקה, וזה נשמע כמו נחירה.

"– הם מבליטים את עצמם. נלחמים כדי להחזיר לעצמם את

היתרון. זו תגובה טבעית. חוקי הג'ונגל. זו הסיבה שהוא רצה להביא

לך את התיק. זו הסיבה שהוא השאיר את היד שלו עלייך יותר ממה

שהיה צריך." פוקס שם יד על עורפו הקר והמזויע. "הוא לא אהב את

העובדה שאת נשאת אצלי, והוא בייחוד לא אהב את זה שאני קורא

לך ג'ינג'ית. הוא היה מאוים, ולכן קינא."

פוקס לא הוסיף שהוא אומר את כל זה מניסיון אישי.

איזה בחור אומנותי עם זקן תיש. מלוס אנג'לס. ועוד רוסי. מאיים

עליו. הרוסים היו המתחרים העיקריים שלהם בעונת הסרטנים, כאילו

הוא היה צריך עוד סיבה כדי לסלוד מהבן זונה.

אלוהים, הוא היה עצבני. "בכל מקרה, כל מה שאני מנסה להגיד

הוא... שהוא לא לא-מעוניין."

"כל זה מרתק ממש," אמרה האנה והמשיכה להתעסק בכף שלה.

"אבל אם אתה צודק, אם סרגיי באמת קינא, הוא יבין בסופו של דבר

שאינ שום דבר בינך וביני, ושאינ לו שום סיבה ל... לפנות לחוקי

הג'ונגל." היא המשיכה לחפור בגלידה כאילו כלום. "אלא אם כן,

נגרום לו לחשוב שאנחנו שוכבים. אולי הוא צריך משהו שינער

אותו."

בהלה התגנבה לליבו של פוקס וחלה מטה עד לקצות אצבעותיו.

הוא נכנס היישר לתוך המלכודת. ועוד אחת שהניח בעצמו. "את לא

יכולה לתת לו לחשוב ככה, האנה."

"אני רק מעלה רעיונות." מה שראתה בפניו של פוקס גרם לה להצר את עיניה. "אבל למה אתה כל כך מתנגד?"

בעודו מנסה להסוות את הפאניקה, פלט צחוק קל. "את לא... לא. אני לא אתן לך לקשור את השם הטוב שלך בשלי, בסדר? כמה ימים בעיר, וסביר להניח שהוא בעצמו ישמע עליי. תאמיני לי, אם הוא שווה משהו, העובדה שאני זכיתי לחבוש את החתך שלך תגרום לו לקנא מספיק."

האנה מצמצה. "אם הוא שווה משהו, הוא לא יאמין לכל מה שהוא שומע. בייחוד על מישוה שהוא לא מכיר באופן אישי."

"אלא אם כן הרבה ממה שהוא שומע הוא אמת, נכון?" הוא חייך כששאל את השאלה הרטורית שלו, וניסה להיראות כאילו ממש לא אכפת לו מה תהיה התשובה. אבל כשנראה שדבריו מסקרנים אותה אפילו יותר, אמר משהו רק כדי להסיח את דעתה, להסיט אותה מעניין המוניטין שלו, אך מייד התחרט עליו. "חשבת לנסות לרמוז לו שאת מעוניינת? את יודעת, לנשוך את השפה, ללחוץ לו על הזרוע..."

"איכס." היא סקרה אותו מלמעלה למטה. "זה מה שמושך אותך?" שום דבר לא מושך אותו לאחורונה. שום דבר מלבד שלוש הנקודות הקטנות בשרשור ההודעות שלהם. ועכשיו פציעות ראש. פתטי, לא? "אל תדאגי לגבי מה שמושך אותי. אני מדבר על הבחור הזה. סביר להניח שאין לו שום מושג, וגברים רבים נשארים בלי שום מושג אם הם לא מקבלים קצת עידוד."

היא הטתה את ראשה וניכר בה שהיא משועשעת. "האם אתה אחד מהגברים האלה?"

פוקס נאנח והתגבר על הרחף לגרד באחורי צווארו. "עידוד זה סוג של מובן מאליו מבחינתי."

"כמובן," אמרה לאחר השתהות קלה, ומשהו נצנץ בעיניה. איך קרה שהשיחה התגלגלה לשם? קודם הוא נתן לה טיפים על איך לזכות בבמאי, ועכשיו בלי להתכוון הוא מתרברב על איך הולך לו עם נשים? התחלה מצוינת, חבר. "האמת, אני לא בעניין של מערכות יחסים, ולעולם לא אהיה. וברור שאת כן. רק ניסיתי לעזור."

לפֿלרטט עם סרגיי זה דבר אחד, אבל השורה התחתונה היא שאנחנו לא נותנים לאף אחד להניח בטעות" – הוא העביר יד הלך ושוב ברווח שביניהם – "שמשהו קורה פה. לטובתך, טוב?"

לא היה כל ספק שהאנה רוצה להמשיך ולשוחח על העניין, לפרק אותו לגורמים, אבל למרבה המזל לא התעקשה. "אתה לא צריך להגיד לי שאתה לא בעניין של מערכות יחסים," אמרה ונשכה את שפתה. "אני יכולה להבין את זה בקלות מהדירה שלך."

הוא היה אסיר תודה על השינוי בנושא והתנשם בצחוק. "מה?" הוא הרים את סנטרה. "את לא חושבת שנשים הן בקטע של אווירת חדר המתנה?"

"לא. ברצינות, שטיח ונר ריחני היו הורגים אותך?"

פוקס הוציא את הגלידה ואת הכף מידיה והניח אותן על הדלפק. "את לא מקבלת את העוגייה עכשיו." הוא תפס אותה במותניה, העיף אותה אל כתפו וחילץ ממנה צווחה קלה בדרכו אל חדר האורחים. "אני לא מוכן לארח אורחים שאינם אסירי תודה, ג'ינג'ית."

"אני אסירת תודה! אני אסירת תודה!"

צחוקה נקטע באחת כשנכנסו לחדרה – כי הוא כבר התחיל לחשוב על זה – והיא הבחינה בנרות ריחניים, במגבות מקופלות ובמנורת מלח הימלאיה ורודה שעמדו שם בשורה. הוא ראה את המנורה בחלון הראווה של חנות תיירים והחליט שהיא חייבת אחת כזאת, אבל עכשיו הרגיש קצת מטופש.

כשהוא מניד בראשו לעצמו, הוריד את האנה לאט מכתפו והפיל אותה בעדינות על המיטה הזוגית. ליבו החסיר פעימה למראה שיערה, שצנח על פניה וכיסה את אחת מעיניה. "אוי. פוקס..." היא מלמלה בעודה סוקרת את הדברים שעמדו שם בשורה.

"לא סיפור גדול," הוא אמר במהירות ונסוג כדי להישען על משקוף הדלת. שילב את ידיו. ובשום אופן לא חלפו במוחו מחשבות על כמה קל זה היה יכול להיות לזחול אליה על המיטה הזו, להקניט אותה עוד קצת, להעביר את קצות אצבעותיו על חלקת העור הזו שבין עצמות ירכיה ומותנה, לפֿלרטט עד שנשיקה תהפוך לרעיון שלה, ולא

שזו הייתה הכוונה שלו לאורך כל הדרך. הוא פשוט הכיר את צעדי הריקוד היטב.

אף אחד מהם לא התאים לידידות.

"תקשיבי," אמר וקולו נשמע מחוספס באוזניו שלו. פוקס כפה עליו מידה מסוימת של קלילות. "אני יורד חזרה לרציפים כדי להעמיס ציוד על הדלה ריי. אנחנו נהיה על המים החל ממחר. חוזרים ביום שישי. רק אל תשרפי את המקום בזמן שאני לא כאן, ותגרמי לי להתחרט על הפעם הראשונה שרכשתי נרות."

"מבטיחה, טווס," היא אמרה בשפתיים מתעקלות והחליקה ידה על כיסוי המיטה שהוא קיווה שהיא לא שמה לב שהוא חדש. "תודה. על הכול."

"מתי שתרצי, ג'ינג'ית."

הוא התחיל לצאת אבל עצר כשאמרה, "ורק למען הפרוטוקול, יהיה לי הכבוד לשכב איתך בכאילו. מוניטין מפוקפק או לא." סלע נתקע בקנה הנשימה שלו, אז הוא הצליח רק להניד בראשו כשלקח את המפתחות בדרכו החוצה מהדירה. "העוגיות בארון," קרא ויצא אל השמש ובירך על הבוהק המסנוור.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן